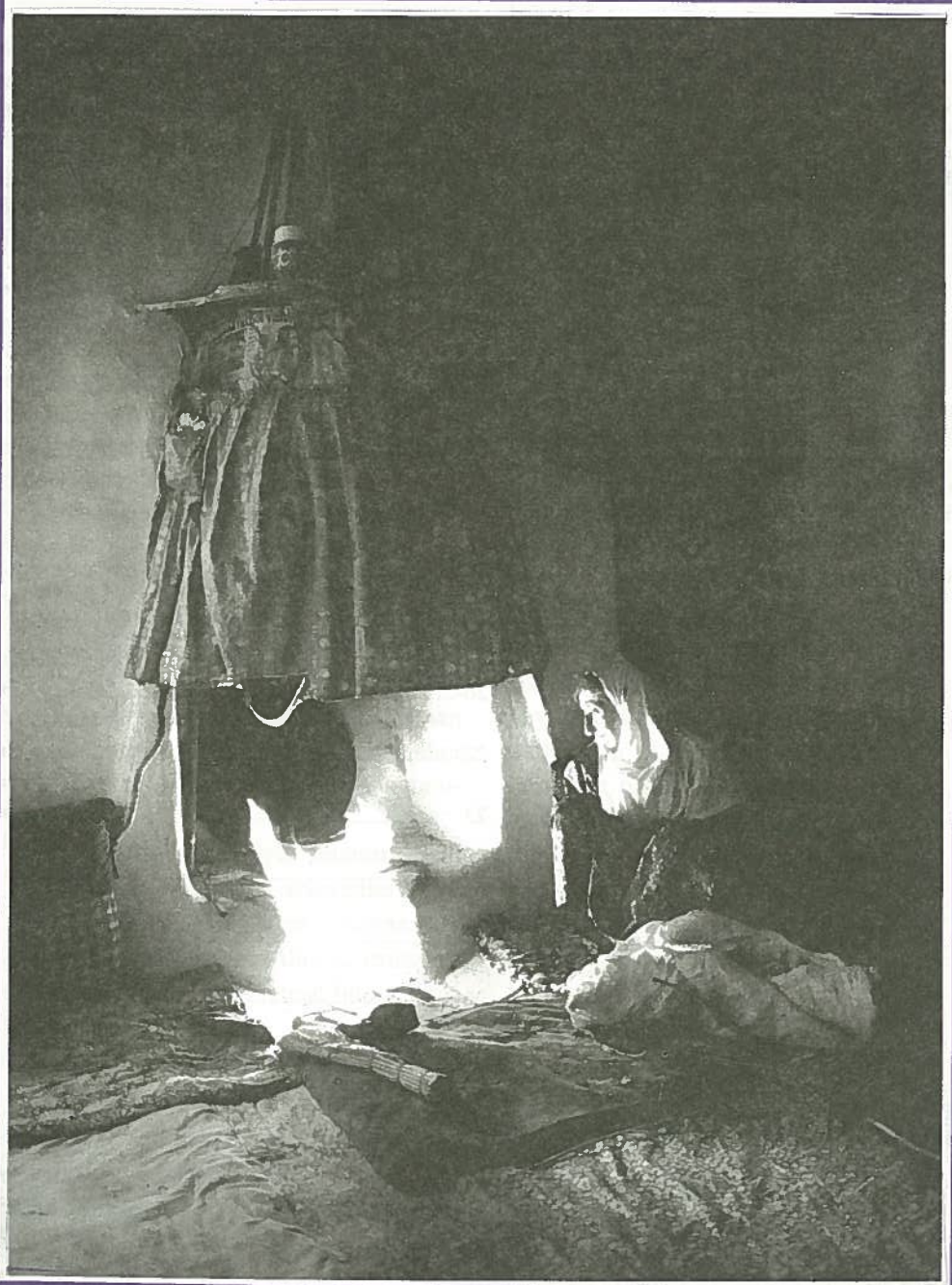

ağın

DÜŞÜN VE SANAT DERGİSİ

TEMMUZ - AĞUSTOS 2005

Sahibi

Ağın Kültür ve Dayanışma Derneği Adına
Ahmet DEVİREN

Sorumlu Yazı İşleri Müdürü

Altan İLTER

Yazı Kurulu

Altan İLTER
Mevlüt ÖKSÜZOĞLU
Ahmet DEVİREN
Mehmet ERGÖNÜL
Osman Sulhi AKSU

Teknik Yönetmen

Ömer ÖZTÜRK

Yazışma Adresi :

Ağın Kültür ve Dayanışma Derneği
Hoşdere Caddesi, Akasya Apt. No: 41-2 A
Y. Ayrancı / ANKARA
Tel: (0 312) 426 75 90 Faks: (0 312) 354 78 38

Ağın Kültür ve Dayanışma Derneği,
PTT 101843 no.lu Çek Hesabı
T.C. Ziraat Bankası Ankara Yenışehir Şubesi
Hesap No: 441 169

Gönderilen yazılar yayımlansın, yayımlanmasın
iade edilmez ve telif ücreti ödenmez.

Bu dergide yayımlanan yazılardaki fikirler
yazarlarına aittir.

Dergimiz Basın Meslek İlkelerine uymaya söz
vermiştir.

Ağın Düşün ve Sanat Dergisi, Ankara Valiliği'nin
12.09.1991 gün ve 8202 yazıları ile ayda bir çıkar.

Yıl: 15 Sayı: 164-165
TEMMUZ - AĞUSTOS 2005

Dizgi-Mizanpaj: **Dinç Grafik - 310 64 50**
Baskı: **HAS-SOY Matbaacılık**
Tel: 0 312 341 59 94 / 384 03 04

Ağın Düşün ve Sanat Dergisi Muhabirleri:
Emrullah GÜLER : Ağın - Malatya
Şükrü GENCER : İzmir
Ahmet SAMUR : İstanbul

Ön kapak: Hanife SAKALLIOĞLU - Ağın
(Fotoğraf: Erdal YAZICI)

SAYFA

İÇİNDEKİLER

3-4	Ağın'a Özlem Adnan BİNYAZAR
5	Zaman Akıp Giderken (Şiir) Mehmet ORHAN
6-7	Bilimsel Bilgi Nedir? Nasıl Elde Edilir? Nasıl Geliştirilir? Münir CERİT
8-10	Sadettin Soylu'dan Anılar - I Nazım BAYATA
11	Çengel Hüseyin KABASAKAL
12-13	Canım Ağın (Şiir) Hüsnü AYDOĞMUŞ
14-15	Görkemin Gölgesine Sığınmak Osman BOLULU
16-17	Anadolu Sıcığında Hacı Bektaş Veli... Ümit SARIASLAN
18	Hasretinden Prangalar Eskittim (Şiir) Ahmet ARİF
19	Kuşadası'ndaki Ağınılılar S. Selami TAŞBAŞI
19	Bir Mektup Sevgi Öztürk SOYLU
20-21	Kimse Yok mu? Mustafa YORULMAZ
22	30 Ağustos Zafer Bayramı (Şiir) Dr. Galip UZUNCA
23	Arkadaşım Erhan Paşa Nihat ERTUĞRUL
24	Meçhul'e - Olabilsem (Şiir) Erhan ÇATALTAŞ
25	İkincigiller Mevlüt ÖKSÜZOĞLU
26	Anneler Babalar Dikkat! Çocuklarınıza Sigarayı Sız İçiriyorsunuz Doç. Dr. Şule AKÇAY
27	Müjde (Şiir) Mustafa ÖZDEM
27	Anam (Şiir) Zeynep Beydemir BAŞAR
28	Gençlik Köşesi: Atatürk ve Devrim Aysun BİRCAN
29	Fıkralar İsmail N. BEYDEMİR
30	Haberler
31	Doğumlar - Evlenenler - Ölüm

AĞIN'A ÖZLEM

Adnan BİNYAZAR

Dicle Köy Enstitüsü'nde okuduğumuz yıllarda, tatil günlerini ipe çekerdik. Aylarca uzak kaldığımız analarımıza nasıl sarılacağız, onlara neler anlatacağız, onlardan ne haber alacağız; günlerce konu bu olurdu. İnsanın, yerine yurduna kavuşma özlemi öyle bir duyguydu ki, anlatılanlar bir yana, kimi arkadaşlar köşelere çekilip gizlice ağlardı. İhsan Karaoğlu, anasına nasıl kavuştuğunu, araya uzun havalar da katarak anlatırken destan ermişleri gibi duygulanırdı. Bir daha, bir daha anlatsın diye ağzına bakardım. O güzel anlatılar, Dicle'nin ovalarına yayılan o uzun havalar hep yüreğimin derinliklerinde kaldı...

"Herkesin derin uykuda olduğu vakitlerde, şafak söktü sökecek, köy uzaktan görünür. Köye girmeden, mezarlığın başında, tarlaların ıslak toprak kokusunu içime çeker, eli kulağa atarım. Tam o sırada, üzerinden henüz karanlık kalkmamış köyün bir yerlerinde kuş gözü kadar bir ışık yanar. Bilirim ki ışığın yandığı ev bizimdir, anam benim sesime uyanmıştır. Elimde tahta bavul, gözyaşımı silerek ışığa doğru yürürüm. Anamın boynuma sarılıp "Çağammm!" diye çıkışı dağların ötesinden duyulur. Söyle imanım, başını ananın omzuna yaslayıp da hüngür hüngür ağlamaz mısın! Ocakta börülce çorbası kaynamış, ekmek ısınmış ki, kokusunu ta mezarlığın başından duymuşum; kaşığa davranmaz da nedersin!..."

İhsan da ben de yetmişimizi bulduk. Zaman harmanının neleri savurduğunu düşünmeden, her yüz yüze geldiğimizde, hâlâ o anlatılarla avunurum.

Onun ağzıyla diyeyim; 'Söyle imanım, hani bizim özlediklerimiz, neredeler bizi özleyenler?...'

Berlin'in 'kurşun gibi ağır' havasında sözcüklerle boğuşurken, oraların duygu esintileri yüreğimi deliyordu. Nasıl bir özlemse bu, gittikçe büyüyor içimde.

Özlem, bir kimseyi ya da bir yeri yeniden görme isteğidir. Hiçbir an'ını unutamadığımız günleri yeniden yaşama umuduna, bizi koyup gidenlere kavuşma duygusuna nasıl bir tanım bulacağız? Her yok oluşun, derin boşluğunu insan bu yaşlara gelince anlıyor. Her şey günlük

güneşlikken, birden insanın içine kara bulut gibi çöküyor bu 'boşluk' duygusu, yüreği nasıl daraltıyor!...

Anam öldükten sonra, Ağın özleminin bende yarattığı derin boşluk duygusu bu. O boşlukta ne seslerin, ne görüntülerin yankısı var. Bu görüntü sessizliğinin yarattığı sızıdan yüreğim eleğe döndü. İspanya, Avustralya, İsviçre... yeryüzünün neresinde olursam olayım, Ağın'ın tepelerde ak, düzlüklerde yeşille bezenmiş toprağı hiçbir zaman gözümün önünden gitmedi. Nereye gittimse, oraların tepelerinde o aklığı, düzlüklerinde o yeşili aradım durdum. Tam bulduğumu sanırken, yine o görüntü sessizliği sardı yüreğimi. Gündüzlerinde, bizim derelerin kara yeşilini sese boğan ağustos böceklerinin sevinci yoktu, ay aydınlığı gecelerinde hüznü kuşu incoplar ötmüyordu.

Sevinci olmayan böceği neyleyim, hüznü olmayan kuşu neyleyim...

Hayat, renk renk iplerle sarılmış sesler ve görüntüler yumağıdır. Bir yere ya da bir kişiye özlemi bu sesler, bu görüntüler yaratıyor. Bizler, kulağımızda ışıyan bir sese, gözümüzde duygunun izini bırakan bir yüze ömür adanmış masalları yaratanların çocuklarıyız. Onun için, türkülerden bir dize duyduğumuzda, her yaşın ruhumuzda yarattığı çağrışımlarıyla kendimizi yeniden var ediyoruz. İlkokul yıllarımda haritayı önüme serer, orada Ağın'ın yerini arardım. Herhalde o yıllarda daha ilçe olmadığından haritalarda Ağın'ın adı geçmiyordu. Bu bana çok dokunurdu. Yüzlek bilgilerimle Ağın'ın yerinin neresi olduğunu az çok kestirir, oraya irice bir nokta koyardım. Haritayı önüme serdiğimde gözüm gider hep haritadaki o noktayı bulurdu.

İhsan, uzun hava soluklu kardeşim, o 'nokta' da neler yaşanmaz, söyle imanım!...

İhsan, mezarlığın başında, ıslak toprağı kokladıktan sonra uzun hava söylüyor. Ses, toprağın kudretiyle büyür. Ekmek gibi, hava gibi, toprağın bir kokusu var, gözde bıraktığı bir rengi var. İhsan, gücünü o kokunun, rengin kudretinden alıyor. Veysel'in "Benim sadık yârim kara

topraktır” dediği gibi, bitkisi hayvanı, iyisi kötüsü ile insan, yaşadığı topraklarda oluşan kültürün ürünüdür. İnsan, bu anlamda hem üreyen, hem üreten-dir. Uzak tepelerde garip bir alıcı ağacı neyse insan odur. Alıcı yerinden çıkarıp en verimli toprağa dakin, ne ise o kalıyor. Aşılaysın, aşı tutmuyor. Ama, insan, toprağıyla aşılanırsa ‘insan’ oluyor. Ne diyor Erasmus, “Hayvan hayvan olarak doğar, insan insan olarak doğmaz, oluşturulur.” Oluşturulmanın kaynağı topraktır, özlemiyle, duyarlığıyla, sevin-ciyle, dostluğuyla, o toprakta üretilen kültürdür.

Sanırım toprak duygusunu genellemelerle açıklamak pek kolay değil. Dinsel kitapların var oluşun kaynağını toprakta araması yabana atılmamalıdır. Yeryüzünde her şey, toprak-su-hava uyumuyla *varlık* buluyor. Her varlık soluğu duyulmaz sesiyle ortaya çıkıyor. Ay’ın cansızlığı belki suyu olmayışından, havasının bizim havamızdan başka bir hava olmasından...

Çocukluğumda, Ağın’dan iki adım atmadan oraları özleyeceğimi bildiğim için, ayakkabıları-mın üstündeki tozu silmezdim. O toz zerrecikleriyle özlemimi bastırırdım. Sanki her zerre uçuşur, anamı, kardeşlerimi, arkadaşlarımı, dereleri, yazıları, Üç Dutlar’ı, Vahşen’in mezarlık başını, Gâvurun Suyu’nda bana salkım salkım üzüm yediren nenemi getirirdi gözümün önüne. Toprakta bir koku vardı. Her toz zerresinden alırdım o kokuyu.

Toprağın kokusunu alırken düşünürdüm; toprak, üreten ve üretileni kanında eritendi. Nice varsayımlar, gelip toprakla suyun birbirini ürettiği noktada yoğunlaşıyordu. İşin içinde hava da vardı. Eski Türklerin Şamanlık geleneğinde *Kök-Tengri*¹ ile *Yir-Sub*² geçiyor. Yer ile suyun birlikte anılması, varoluş’un bu ikisi arasında kudrete dayandığını düşündürür. Yer ile su somuttu. İnsan suyu da toprağı da gözüyle görüyor, eliyle tutuyordu. Bir soyut betimleme olan ‘sonsuz maviliklerin tanrısı’ kavramını insanın somuta erdirmesi uzun zaman aldı. Havanın uçuculuğu başlangıçta fazla düşündürmemişti insanoğlunu. Yine de, bir yeri

¹ Sonsuz maviliklerin tanrısı.

² Yir: yer, Sub: su.

tanımlarken, ‘Havası, suyu güzel’ sözü ağzımızdan düşmüyordu. Toprağa verimlilik ya-kıştırılıyordu da, suyla havaya ‘güzel’ denilip geçiliyordu.

Toprak, yaratılış kokar. Bizim, binlerce kilometre öteden duyumsadığımız koku bu kokudur. İnsanın kara derili yapan, sarıya boya-yan, ya da ak rengiyle bırakan, toprak-su-hava arasındaki bilinmez üleşimin sonucudur. Afri-ka’dan Amerika’ya getirilen kara derililer, arada ‘melez’ler bırakarak, kuşaktan kuşağa aklaşıyor-lar. Oranın toprağı öylesini istiyor çünkü. Üze-rinde milyon yıl da çalışsak toprağı kendimize benzetemeyiz; toprak, bizi kendisine benzetir ama. Kuşkusuz, canlı, toprağın-suyun-havanın o kıvamı bulmasıyla evrimleşti. Yine de ‘yok’ u var kılan kıvılcımın nasıl çıktığını bilen yok.

Bir bahar, Avustralya’nın, derelerinde sular çağlayan, tepelerinde ılık rüzgârlar esen köy büyüğü bir kasabası olan Pfund’a gitmiştim. Onca yeşillğin ortasında, beni uzaktan uzağa kuru bir ot kokusu çekiyordu. Kokunun izine düştüm. Gidip ‘koku’ nun geldiği yeri buldum. Evlere bitişik ahırlar vardı. Ahırın bir yanında ot yığınları, bir yanında otu ucun ucun yiyen ay yüzlü inekler, ineklerin altında her meme küçük bir süt tankeri... Yemliklerin başına her ineğin yıllık süt verimini simgeleyen madalyalar asmışlar. Oralarda hayvanın da şöreti şöret.

Uzaktan aldığım ot kokusuna ineklerin kokusu da karışınca gözlerim yaşardı, dilimde uzun havalarda dolaştı. Irmağın üstünde sesi çırağından keskin iri kuşlar uçuşunca, bizim oraların güzel görünüşlü, zarif ötüşlü kırakıra-larını düşündüm. İçime nasıl bir gurbet acısı çöktüyse, anladım ki, ne olursa olsun, yurdunun emiri, gurbetin kölesidir.³ İneklerin ıslıl ıslıl yanan boynuzlarını okşayıp ayırdım oradan.

Yaşlılıkta hayat, o toprak kokusundan, yüreğe işleyen uzun havalardan başka hiçbir şey değil.

³ Binbir Gece Masalları’ndan

ZAMAN AKIP GİDERKEN

Mehmet ORHAN

Akıp giden zaman içinde,
Gün olur kucaklar, sarar benliğimi,
Alımlı ne varsa havamızı bezeyen.
Gün olur yanında bile duyarım özlemini,
Akıp akıp giden zaman içinde.

Yeni bir dünya yarattık ömrümüzde,
Bugünlerden yarınlara koşarken.
Hep böyle el ele, omuz omuza oldukça,
Girmedir aramıza ne yılgınlık, ne pişmanlık,
Yeni bir dünya yarattık ömrümüzde.

Bir çocuk sevincidir şimdi taşan duyarlı yürekten,
Bizimle büyüyor, güçleniyor sevgimiz,
Biz olduk göğüs geren fırtınaya, yokluğa,
Bizimle doğdu, bizimle yüceldi dostluk,
Şimdi bir çocuk sevincidir taşan duyarlı yürekten.

Akıp gidecek zaman aralıksız, duraksız,
Her sabah yeşerip açan umutlarla
Ve her sabah yinelenen sevgilerle.
Yaşayalım ne varsa yaşanacak doyasıya,
Akıp gidiyor zaman aralıksız, duraksız.

Ankara - 1998

BİLİMSEL BİLGİ NEDİR? NASIL ELDE EDİLİR? NASIL GELİŞTİRİLİR?

Münir CERİT

Söze bir soruyla başlayalım; bilgi nedir?

Yüzyıllar boyu sorulmuş ve yanıtı aranmış bu soruyu şöyle yanıtlayabiliriz diye düşünüyorum:

Bilgi, doğal ve toplumsal varlıklar, durumlar ve olaylar üzerine sorunlarımızın ayrı ayrı yanıtlarıdır. Bilginin sınırları, neyi bilip neyi bilemeyiz gibi daha derin düşünmemizi gerektiren sorulara geçmeden, konuyu bu temel üzerinden sürdürmek istiyorum.

Bilgiyi iki ana kümede toplayabiliriz:

1. Gelişigüzel, rastgele (spontane) bilgi,
2. Bilimsel bilgi.

Gelişigüzel bilginin biraz daha incelmış ve tutarlı duruma getirilmişine “ansiklopedik bilgi” deniyor. Son zamanlarda moda olan biçimiyle buna “televizyonda bilgi yarışması için kotarılmış bilgi” de diyebiliriz. Bilginin bu türü de elbette yararlıdır, ama yerinde kullanmak koşuluyla. Sürücüye trafik kurallarını soruyorsunuz; bülbül gibi sayıyor. Ama iş uygulamaya gelince... Bu bilgileri kullanmıyor: Hatalı sollama yapıyor, ışıklara dikkat etmiyor, yanlış yere park ediyor, vb. Demek ki bilgiyi kullanmak için edinmeliyiz. Çene yarıştırmak ve allamelik yapmak için değil...

Şimdi asıl konumuza, yani bilimsel bilgiye gelelim. Çeşitli yollardan kazanılmış bir bilginin “bilimsel bilgi” olması için gerekli koşulları şöyle sıralayabiliriz:

1. Bu bilgi genelleştirilmiş olmalıdır. Yani tekil (tek örnek), tikel (bir kümeye, bir sınıfa özgü) aşamalarını geçmiş ve tümel dediğimiz genel mantık aşamasına ulaşmış olmalıdır.

2. Bu bilgi, bir soyutlama süreci sonunda kazanılmış olmalıdır. Ağaç denildiği zaman biz bahçemizdeki akasya ağacını değil de genel anlamda soyut bir ağaç kavramını algılamalıyız.

3. Bu bilgi dizgeleştirilmiş (sistemleştirilmiş) olmalıdır. Yani yamalı bohça durumundan kurtarılmış, bilgi bölgeleri arasındaki özel bölmesine (kompartmanına) yerleştirilmiş olmalıdır. Ağaç örneğine dönersek, ağaç denilince belleğimizde uzun uzun onun yerini aramadan, iyi düzenlenmiş bir kitaplığın rafından istenen kitabı bulup alır gibi, ağaç kavramını da belleğimizin özgül bölmesinden çekip alabilmeliyiz.

Bu konuda, bilim tarihinin çok heyecan verici

bir olgusunu sizlere anımsatmak isterim. Eski Mısır ve Mezopotamya aritmetiği çok iyi biliyordu. Eski Mısır’da Nil nehrinin yılın hangi günlerinde kabarcacağı, taşkınının ne tutarda bir alüvyonu nerelere kadar yayacağı, ne zaman ekim yapılması gerektiği biliniyordu. Mezopotamya’da astronomi şaşılacak derece ileri gitmişti. Mısır’da kenarları 3,4,5 olan bir üçgenin dik üçgen olduğu biliniyordu. Ama tüm dik üçgenlerde, iki küçük kenar karesinin toplamının büyük kenar karesine eşit olduğu bilinmiyordu. Bu gerçeği göstermek, kuralı bu biçimde genelleyerek dizgeleştirmek, büyük hemşehrimiz Sisamlı Pythagoras’a nasip oldu.

Yeri gelmişken Batı felsefe ve doğallıkla bilim tarihçilerine bir eleştiri yöneltelim. Onlar bilim ve felsefeyi (ki eski çağlarda bu ikisi birbirinden ayırt edilemez) Ege’nin karşı kıyısından, yani Atina Okulu’yla başlatırlar. (İ.Ö. V-IV. yüzyıllar). Öncü Protagoras’tır ve onu 3 büyük izler; Sokrates, Platon ve Aristoteles. Sokrates’i bize tanıtan Platon’a, onun öğrencisi Aristoteles’e sayfalar, ciltler ayırırlar. Bizim yakaya yani bugünkü adı Ege olan İyonya’ya hatır için şöyle bir uğrarlar.

Oysa İyonya’nın bugünkü Söke-Didim arasındaki Miletos’ta doğan Miletos Okulu, Atina Okulu’ndan hem daha eski (İ.Ö. VI-V. yüzyıllar) hem de çok daha çağının ilerisinde ve bilimseldir. Kurucusu Thales, onun başlıca ardılları Anaxagoras, Pythagoras, Herakleitos ve Parmenides’tir. Miletos Okulu pozitif bilimlerin ve materyalist dünya görüşünün öncüsüdür. Thales ve Pythagoras modern geometrinin, yani genelleştirilmiş, soyutlanmış ve dizgeleştirilmiş bilimin kurucularıdır. Bana göre çağcıl bilimin kurucusu Sisamlı Pythagoras’tır. O da Miletos Okulu’nun öğrencisi ve öğretmenidir. Herakleitos ise diyalektik materyalizmin kurucusudur.

“Her şey akar”, “her nen iki zıddın birliğidir”, “bir ırmağa iki kez adım atamazsınız, çünkü taze sular akar üstünüzden” özdeyişleri onundur ve İ.Ö. 500 yıllarında söylenmiştir. Onu da Hegel’in ve Marks’ın öncüsüdür demek doğru olur.

Şimdi konumuza dönersek, Atina Okulu’nun Sokrates’ten sonra gelen ikinci büyüğü Platon’un idealist ve öğrenci Aristoteles’in seçmeci (eklektik)

felsefesinin, kendilerinden sonraki yüzyıllar boyunca Akdeniz uygarlığı üzerinde çok zararlı etkileri olmuştur. Özellikle Hristiyanlığı ve İslamı derinden etkilemiş, insanları mistisizme, kaderciliğe, boş inançlara, giderek büyüye ve fala inanacak kertede saf ve çaresiz durumlara sürüklemiştir.

Ancak, Platon'un ideler kuramının, tüm yanlışlarına karşın, bilimsel bilginin, kazanılması sürecindeki katkısını yadsıyamayız. Platon bunu, idealar ve biçimler kuramı diye tanımlıyor. Örneğin bir kediyi alalım. Genel sözcüklerin anlamıyla ilgili olarak "bu kedir" diyebileceğimiz pek çok hayvan vardır. Ancak, kedi sözcüğü ile anlatmak istediğiniz varlık, her özel kediden ayrı bir nendir. Bir hayvan bütün kedilere özgü olan genel yapıyı taşıdığı için kedir. Dil, kedi gibi genel sözcükler olmaksızın edemez. Bu tür sözcüklerin anlamsız olmadığı açıktır. Eğer kedi sözcüğü herhangi bir şeyi anımsatıyorsa bu, herhangi bir kedi değil, evrensel kediliktir. O tek bir kedi doğduğu zaman doğmaz, tek bir kedi ölünce de ölmez. Uzun ve zaman içinde bir yer kaplamaz, işte size soyutlanmış, genelleştirilmiş bir kedi kavramı.

4.Son olarak, bilimsel bilgi neden-sonuç ilişkisine bağlanmış olmalıdır. Bir konuda bilimsel bilgiye sahipsek, bu konuda, aynı nedenlerle ve aynı koşullarda gerçekleşen süreçlerin aynı sonuçları vereceğini biliyoruz demektir. Bunun, bilim ve teknolojinin her alanında ne önemli kazanımlar sağlayacağını bir düşünelim. İlk akla gelenler benzeşim (simülasyon), modelleme, yeni kuramlar geliştirme uygulamaları olabilir.

Peki bu genelleme, soyutlama, dizgeleştirme ve neden-sonuç ilişkisine bağlama süreçleri sonucunda elde edilmiş bilgiye nasıl ulaşırız?

Şimdi bu sorunun yanıtını arayalım. Ben bu söyleşide, artık gelenekselleşmiş iki mantıksal yöntemden söz edeceğim.

1. Tümdengelim,

2. Tümevarım.

Tümdengelim Yöntemi:

Tümelden tikeli ve genelden özeli çıkaran usullama (akıl yürütme) yöntemi.

Bilim (ve felsefe) tarihinde özellikle İlk ve Orta Çağlarda bilimsel bilgiye ancak tümdengelim (dedüksiyon) ya da çıkarımsama dediğimiz mantık süreciyle varılır. Bu tanımlama sürecini şöyle özetleyebiliriz: Doğru olan ya da doğru olduğu

sanılan önermelerden zorunlu olarak çıkarımsanan yeni önermeler türetilir. Öncüller doğruysa sonuç ta mantıksal olarak doğrudur. Bu sürecin bulucusu Aristoteles kabul edilir. Hegel de usullamada gerçek yolun ancak tümdengelim olacağı görüşünü benimser.

Tümevarım Yöntemi:

Görgül (amprik) yöntem ise tekil ve tikelden tümele varma yöntemidir. Bu okulun kurucusu Francis Bacon, başlıca ardılları Galileo, Newton ve John Shuart Mill'dir. Bu yöntemde bir sınıfa giren öğeler üzerinde birçok deney yapılır. Birbiriyle çelişmeyen sonuçlar alındığında bu konuda genel bir yasa konur. Francis Bacon tümevarımı şöyle tanımlıyor: "Bilmek için sınamak, gözlemlemek, olayları çözümlemek ve sonra ayrı olaylardan genellemeler yapmakve sonuçlar çıkarmak."

Sonuç:

Bilimsel bilgiye varmak için salt iki yöntemden birisi doğrudur diyemeyiz. Bu iki yöntemi birlikte ve birbirlerine yardımcı olarak kullanmak en doğrusudur. Bu da diyalektik yöntemdir, yani bir yandan deneysel ve gözlemsel yolla olaylar üzerinde bilgi edinmek, bunları toplayıp karşılaştırarak, değerlendirerek genel kurama varmak, sonra da bu kuramı irdelemek ve doğrulamak için tümdengelim yöntemine başvurmak.

Burada çok önemli bir nokta karşımıza çıkıyor. Aristoteles mantığında bütün bu süreçler durağan (statik) bir ortamda oluşmaktadır. Oysa doğal ve toplumsal olaylar durağan değil, eylemlidir, dinamik. Sürekli bir karşılıklı etkileşim vardır. Bir tekil deneyde bile nesnelerin birbiriyle, nesnelerin özneye karşılıklı etkileşimi vardır. Bu nedenle, tüm olaylar eylemli (dinamik), yani doğada ve toplumda olduğu gibi incelemek ve sonuç çıkarmak gerekir. Biz buna diyalektik (eytişimsel) yöntem diyoruz. Ancak, diyalektik terimden çok korkulduğu için endüstri mühendisleri buna sistemik görüş adını takmışlar.

Bilimsel bilgiyi nasıl geliştirebiliriz?

Bu soruya birçok yanıt verebilir. Ancak, bir tanesi var ki dokuz yüzyıldan bu yana aşılamadı sanıyorum. O da bir Kilise babasının, Autunlu Honorius'un 12. yüzyılda söylediği şu söz:

"İnsanın sürgünü cehalet, vatani bilimdir. Bu vatana, düşünce sanatları adı verilen konaklar sayesinde ulaşılır."

SADETTİN SOYLU'DAN ANILAR - I -

Nazım BAYATA

Ülkemizin çok değerli bir eğitimcisi ve matematik öğretmeni olan Sadettin Soylu, 7 Eylül 1990'da 81 yaşında iken arzu ettiği gibi AĞIN'da ölmüş ve orada toprağa verilmişti.

Sadettin Soylu bir öğretmen ailesinin bireiydi. Dedesi Abdullah Lütfi Efendi kendi kendine Fransızca öğrenen, ileri görüşlü ünlü bir eğitimci ve öğretmendi. Ağabeyi Necip Soylu da öğretmendi. Daha sonra iki kızı da öğretmen oldu. Şu anda iki torunu üniversitelerde öğretim görevlisi, biri de öğretmendir.

Sadettin Soylu, 2004 yazında yitirdiğimiz Ağınlı ünlü eğitimci ve eğitim yöneticisi Hilmi Ziya Apak'ın da Elazığ Muallim Mektebi'nden arkadaşıydı. Ağın'ın yetiştirdiği çok değerli eğitimciler kuşağındandı.

Çeşitli yerlerde sekiz yıl ilkökul öğretmenliği yapan Sadettin Soylu, daha sonra Gazi Eğitim Enstitüsü'nü de bitirerek matematik öğretmeni oldu. Konya, Malatya, Bitlis (burada ortaokul müdürlüğünü üstlendi), Ankara'da ortaokul ve lise öğretmeni olarak çalıştı. 1970 yılında, Ankara Çankaya Namık Kemal Ortaokulu matematik öğretmeni iken emekliye ayrıldı.

Emeklilik yaşamında bir süre özel dershanelerde çalıştı, özel dersler verdi. Hemen her yaz gittiği memleketi Ağın'da ücretsiz matematik kursları düzenledi.

Başarılı ve çalışkan bir öğretmen olan Soylu, 1960'larda okul radyosunda matematik programları hazırladı. Genç kuşaklara matematiği sevdirecek öğretmeye çalıştı. Öğrencileri arasından ünlü bilim adamları, hekimler, mühendisler ve siyaset adamları çıktı.

1930 yılında Kemaliye'den, daha 21 yaşında genç bir ilkökul öğretmeni iken, özgür ve kişilikli davranışları yüzünden, kış ortasında Adıyaman'ın Samsat İlçesine sürüldü.

TÖDMF, TÖS, TÖB-DER gibi öğretmen örgütlerine üye olan Soylu, TÖS'ün 1969 Aralığında düzenlediği "Büyük Öğretmen Boykotu" na katıldı. Ölünceye kadar Cumhuriyet gazetesi okuyan, emekliliğinde Farsça kurslarına devam eden Soylu, sözü sohbeti dinlenir, kalemi güçlü örnek bir insan, eş, baba, bilinçli, uygar bir Atatürkçü ve Cumhuriyetçi öğretmendi. O'nu ölümünün 15. yılında bir kez daha saygı ile anıyoruz.

Sadettin Soylu - Fahire Soylu

Kemaliye'den Ayrılış

Kemaliye'den Aralık 1930 ortalarında bir şafak vakti ayrıldım. Her yer diz boyu kar. Arkadaşım Şinasi'den nerede ayrıldığımı anımsamıyorum, ama ayrılırken gözyaşlarımı tutamadığımı hiç unutmuyorum. Soyulduğum yer olan Asmalı Dere'den ürpereyerek geçtim. Dereyi geçmeden uzaklarda durmak, katırcıyı "Bak hele eşkıya var mı?" diyerek ileri sürmek bile geçti aklımdan. Oysa bu karda kışta eşkıyanın buralarda ne işi var? Karlara bata çıka ikindiye doğru Arapkir'e vardık.

O ders yılı başında ağabeyim Necip Soylu Ağın başöğretmenliğinden alınıp Arapkir Merkez Cumhuriyet İlkokulu öğretmenliğine verilmişti. Annem ve kardeşim Emine de yanlarındaydı. Savcı İzzet bey'den getirdiğim mektubu Hükümet Tabibi Suzan bey'e vererek bir haftalık rapor aldım. Böylece özlemini çektiğim aile yaşantısını birkaç gün için olsun yaşayacaktım. Tuhaf değil mi? Bu doktor Suzan bey de savcı İzzet bey gibi, öğretmenlerle düşüp kalkıyor. Şu var ki buradaki öğretmenler geceleri okşın oynamakla vakit geçiriyorlar, sıra ile her akşam birinin evinde toplanıyorlar. Bu toplantıların ayrılmaz üyesidir doktor Suzan... Oyun oynamıyor, gramofon çalarak eğleniyor. Maarif memuru Ahmet Remzi bey'e takılmaktan da geri kalmıyor. Arapkir'de kaldığım günler kar azalmadı, çoğaldı. Raporlu olduğum süre dolduktan başka nakillerde kanunî süre olan 15 gün de tüketmek üzere idim. Kıyamet kopsa yoluma devam edeceğim. O zamanlar hele o bölgede yol yolak olmadığı için, yolculuğa gene katır sırtında başladım.

Arapkir-Malatya yolunda Dışdışık Yazısı denilen bir yer var ki tipisi ile meşhurdur. Göl Dağı'nın alçalarak uzantısı olan bu yer, yolun en yüksek noktasıdır. Burayı kâh yerden savrulan kâh havadan kelebek gibi uçuşan karlar altında insanüstü bir gayret göstererek aşabildim. Malatya'ya üç günde gidebildim.

Maarif Müdürü Sıtkı Turgut'la Karşılaşma

Maarif müdürü ile görüşeceğim. Gerekirse Sivas'a giderek emniyet merkezinde hakkımı arayacağım. Müdür, vilayet mektupçusuna vekâlet ediyor. Mektupçuluk makamında ziyaret ettim. Yanında Vilayet Gazetesi sahibi Şevki bey vardı. Bu, Şevki bey'e Kemaliye'den bir mektup yazmış, bir de gazetede yayınlanmak üzere manzume göndermiştim. Manzume yayınlanmadı. Şevki Bey mektubuma yanıt da vermedi. Adresime gazete göndermekle yetindi. Maarif müdürü tanıtmasını bitirmeden hatırladı. Manzumeyi kasdederek çok güzel subjektif düşüncelerim olduğunu söyledi. Ne zaman ısmarlandığını anlayamadım. Getirilen üç fincan kahveden biri bana düştü. Gırtlığımı dek doluydum. Dinamit gibi patlayacağım, ama ikram edilen bir fincan kahve, ne yalan söyleyeyim, beni hayli yumuşattı. Gene de günlerden beri ağzımda gevelediğim bir soruyu sesimi alabildiğince yumuşatarak sormaktan kendimi alamadım:

- Rızasız tahvil müfettiş tahkikatına müstenit inzibat komisyonu mütevekkif iken, hangi günahıma mukabil beni kış ortasında 68 saatlik köye sürüyor-sunuz?

O zaman iki yer arasındaki uzaklık kilometreyle değil de saatle anlatılırdı. Bir saat 5 kilometre idi. Maarif müdürünün yüzünden bir sinir dalgası gelip geçti. O da sesini alabildiğince yumuşatarak:

- Gençliğim, dedi. Ve yineledi:

- Günahın gençliğim...

Bilmem neden bu sözde ben biraz şefkat, biraz yakınlık hissettim. Bugün gençliğimin bir kaç yıl sonra da yaşlılığımın günah sayılabileceği aklımdan geçmedi değil. O, durmuyor, bu işte parmağı olmadığını anlatmaya çalışıyor.

- Vallahi benim haberim olmadı. Yazı vilayetten geldi.

Yazı ya da emir nereden gelirse gelsin bir Maarif müdürü öğretmenine yapılan bir haksızlığı göğüslemeli değil miydi? Mektupçu vekili olduğuna göre Valiye epeyce yakın sayılırdı.

Partiden gelen bir isteğin Vali tarafından da önlenemeyeceğini ben 21 yaş aklımla nereden bilecektim?

- Hele git işe başla. İleride bir şeyler düşünürüz.

Sıcağı sıcağına bir şey yapamıyor demek Maarif müdürü. Olaylar unutulduktan sonra bir şeyler yapmayı düşünüyor. Ne olabilirdi bu düşündüğü şeyler? Akıldan bir okulda bir başmualimlik bile geçiyor. Eminlik merkezine giderek hakkımı aramaktan kesinlikle vazgeçtim. Karşımdaki adama inanıyordum. Birine inanmak, güvenmek bende derin bir ihtiyaç haline gelmişti. Güvensizlik içinde boğulacaktım sanki:

- Ya harcırah, dedim.

- Gider gitmez orada alacaksın.

Adıyaman Özel İdaresi'nin zengin olduğunu duymuştum. O zamanlar ilkokul öğretmenleri maaşlarını özel idareden alırlardı. Kemaliye gibi aylıkların 6 ayda bir çıktığı yerden her ay aylık ödenen bir yere gitmek biraz da hoşuma gitmişti. Maarif müdüründen dostça ayrıldım.

Kanuni süremden bir iki günüm daha vardı. Onu da Malatya'da doldurdum. Bu sırada beklenmedik bir şey oldu. Sürekli yağan kar Malatya-Adıyaman yolunu kapattı. Tren Malatya'ya gelmiş, resmen işletmeye açılmamıştı. Nafia Müdürlüğü'ne giderek yolların kapalı olduğuna ilişkin bir belge aldım, ama bu kez de cebimdeki para suyunu çekti. Çaresiz mektupçuluk makamında Maarif müdürünün karşısına çıktım. Adam hâlâ buralarda mısın diye şaşaladı. Durumu anlattım:

- Harcırah almadan gidemeyeceğim, dedim.

Başını iki tarafa salladı:

- Bunu neden daha önce söylemedin?

- Burada kapanıp kalacağımı bilmiyordum.

- Başkâtibe git. Harcırah muameleni yapsın.

Maarif Dairesi, Maarif müdürü iken rahmetli olan Adil Özelçi tarafından yaptırılıp 1940'lı yıllarda yanan Malatya Lisesi'nin bir köşesinde idi.

Başkâtip Ahmet Beyle Karşılaşma

Ahmet bey'in odasına girmek için kapının mandalına sağ elimin baş parmağı ile kuvvetle bastım. Mandal tabanca gibi şakladı. Büyücek bir odada dizilmiş masaların başına oturan memurların gözleri hep bana çevrilmişti. Başkâtip bunların hangisi olabilirdi. En başta, ötekilerden ayrı bir masa vardı. Başkâtip o masadaki olmalıydı.

Memurların bakışlarına aldırış etmeden yürüdüm. Önünde durunca başkâtip de başını kaldırdı. Adamda ense kulak yerinde, insana tepeden bakar bir hali var.

- Başkâtip bey siz misiniz?

- Benim, ne var?

- Ben Kemaliye'den Samsat'a nakledilen mual-

limim. Maarif müdürü bey harcırah muamelemi yapmanızı söyledi.

Ahmet bey sandalyesinde şöyle bir doğruldu. Beni tepeden tırnağa bir güzel süzdü. Konuşulanları memurlar da duymuşlardı. Onlar da meraklı gözlerle bana bakıyorlardı. Öyle ya Maarif müdürü ile atışan, müfettişe kafa tutan, Kemaliye yollarında soyulan, başvekâlete, meclis riyasetine ağır telgraflar yağdıran, serbest Cumhuriyet Fırkası'na açılış nutku yazan, aylıkları çıkmıyor diye vilayet makamına zehir zemberek telgraf çeken, Kemaliye merkez İstiklâl Mektebi'nin kabına sığmaz öğretmeni karşılıklıdaydı işte!... Bakılmaz mıydı?

Ahmet bey'in yanındaki boş bir sandalyeye ilişiverdim. Bu arada sicil kâtibi Halil bey olduğunu sonradan öğrendiğim bir memur, adımla diplomam ve nüfus kâğıdı örneğindeki tutarsızlıktan söz etti. Anlattım sonunda:

- O hata Elazığ Nüfus Müdürüne aittir, dedim.

Başkâtip bana dönerek parlarasına:

- Biz hatanın kime ait olduğunu sormuyoruz. Biz senden izahat istiyoruz.

Bu bizli senli konuşma, bu bakış, bu ses tonu karşısında tokat yemişe döndüm. Bu haddini bilmez adama bir ders vermenin tam zamanıydı. Maiyeti önünde şunu bir boyayayım da dünya kaç köşeymiş görsün. İnsan çok kızdığı zamanlar uygun söz bulmakta zorluk çekiyor. Ayağa kalktım. Duvardaki haritaya bakıyormuş gibi durarak söyleyeceklerimi tasarlamaya koyuldum. Bir terslik oldu tam o sırada. Odaya dalan bir sürü insan başkâtibin etrafını aldılar. Fırsatı kaçırmıştım. Söyleyeceklerim gırtlığımda kaldı; söyleyemedim.

Bu başkâtibin kuyruk acısı varmış gibi davranışı neden? Önceden tanıdığım biri değil ki... Yüzünü ilk kez görüyorum. Maarif müdürü ile kavgalı isem ona ne? Ama kazın ayağı öyle değil. Kraldan çok kralcı olmak yok mu ya... İşte bu kâtip o takımdan. Bana hakaret etmekle efendisini hoşnut edeceğini mi sanıyor, kim bilir? Belki de kendisine yeterince saygı göstermediğim kanısında. Ah bu mevzuatı bilmeden, öğrenmeye gayret etmeyen o makamda oturan maarif müdürleri... Sakalı ilk günden başkâtibin eline nasıl da vermişler. Başkâtibin astığı astık, kestiği kestik olur. Her şey onun dirayetine ve insafına kalmıştır. N'olur Milli Eğitim Bakanlığı maarif müdürlüğüne atayacaklarını mevzuat

bakımından bir teste tabi tutsa.

Yolluğum 250 lira tuttu. 1930'un 250 lirası bu günün bir şişe gazoz parası. Neye yalan söyleyeyim, bu para o gün benim yüzümü güldürmüştü. Adıyaman yolu hâlâ kapalı. Vali Nevzat bey'in açtığı yol, kışın motorlu vasıtalarla kapalıdır. Bu kez kar öyle bastırdı ki katırla gitmeye de olanak yok. Trenin resmen işletmeye açılmasından, Fevzipaşa- Malatya arasında deneme seferleri yapmasından yararlanarak canımı Gölbaşı'na attım. Sahibinin otel gibi kullandığı bir dükkanda geceledim. Ertesi günü bir hayvan sırtında Besni'ye ulaştım. Önünden geçerken bir evin toprak damında cıvıldaşan çocuklar "Muallim bey geldi" diye başladılar bağırmağa. Allah, allah... Bu yumurcaklar benim muallim olduğumu nereden biliyorlar? derken gürültüye öğretmenler de çıktı. İster istemez hayvandan atlardım. Beni sıcak öğretmen odasına aldılar.

Kemaliye'den geldiğimi, Samsat okuluna atandığımı söyledim. Kemaliye'yi Mustafa Kemal Paşa anlayarak daha da ilgilenenler oldu. Kemaliye'nin Mustafa Kemal Paşa değil, eski Eğin olduğunu açıklamak zorunda kaldım. Bu arkadaşlar birkaç gün sonraki kurban bayramını bir telgrafla kutlamayı unutmadılar. Bu teli gene telle yanıtlarken telgraf memuru ile aramızda tartışma çıktı. Çektiğim telgraftaki "bilmukabele" sözcüğünü memur bey iki sözcük sayıyor. Ayrı mı yazılıyor ki iki sözcük olsun. Bilgiçe yüzüme baktı ve sordu:

- "Bilmukabele" ne demek? "Ben de senin" değil mi?

- Evet.

- Evetse, "bilmukabele" iki kelime.

- Yabancı kelimeleri Türkçe'ye çevirerek telgraf ücretini hesaplama modası da yeni mi çıktı?

"Burada, 'bilmukabele'yi iki kelime sayan bir memurunuz var" diye PTT Baş Müdürlüğüne tel çekmek geliyor aklıma. Halkın çıkarıcı mantığına ters düşen böyle bir davranış çevrede duyulursa kuşkusuz deliliğime verilir. Bir kelimenin telgraf ücretinden kaçıp da bir telgraf dilekçesinin masrafını göze almak delilikten değil de nedir? Amacımın bir yanlışlığın düzeltilmesi olduğunu kim anlar? Müdüre başvurmayı da gereksiz buldum. "Bir kelimenin telgraf parasını ödememek için ortaya düşmüş cimri adam" demelerinden korktum. Memurun dediğini yaptım... "Bilmukabele" kelimesine iki sözcük parası ödedim.

(Devam edecek)

ÇENGEL

Hüseyin KABASAKAL

Yaşlılar birer ikişer geliyor, önceden yerlerini almış olanları selamlayarak alıştıkları aynı yere oturuyorlardı. Müderris Hüseyin Efendi odanın baş köşesindeki yerinde... Ocakta iri kütükler alev alev yanıyor. Yedi numaralı bir lambanın aydınlatığı yüzlerde tatlı bir gülümseme parlıyor. Odanın kendine özgü mistik bir karakteri var. Hoca ilginç fıkralar anlatıyor. Çıt yok. Büyükler kadar biz çocuklar da ilgiyle dinliyoruz. Burada; dini, ilmi, siyasi, iktisadi her türlü mevzu konuşulur, öğretilir ve öğrenilirdi. Sonra Hoca sorardı:

- Molla Mustafa yatsı oldu mu?

Çüngüşlülün Mustafa Çece bir otorite idi. Elini yeğinin cebine sokarak itina ile saatini çıkarır, kapağını açar, gözlerini büzüştürerek görüş kuvvetini ayarlardı.

- Olmuş... Hoca! derdi. Oda tıklım tıklımdır. Memme ağalar, Molla Ali'ler, Mustafa Çece'ler; Lokman Ali dayılar, Emi Kavas Hasan dayılar, sağır Abdullah dayılar, Kaptan dayılar, Kasım dayılar, Ali Onbaşılar, Ahmet Çavuşlar, Komikgilin Ali dayılar ve daha birçok nur yüzlü ihtiyarlar dinlerler, düşünürler, konuşurlardı.

Ve bu gün onlardan bu güne unutulmak üzere olan adları kaldı. Tanrının rahmeti üzerlerinde olsun...

İşte bu dekor içinde o gün de tekbir getirildi. Saflar kurulurken biz dışarı sıvıştık. Üçerli dörderli gruplar halinde mahalleye dağıldık. Sokaklar kar kürtükleriyle (kütle) dolmuş, kar yığınları damlar hizasına kadar yükselmişti.

Kolayca bizim dama tırmandık. Başımız, Kadıgilin Mehmet'di. Cemal ve ben onun yardımcısı idik. Çengeli o idare edecekti. Aba'nın urganlarından yirmi kulaç aşırılmış, ucuna, tavandan söktüğüm et vesaire asmak için yapılmış demir bir çengel bağlamıştım. Hava karanlık ve soğuktu. Damların sınırı kar yığınlarının daha yumuşak olan renk farkından belli oluyordu. Ağır ağır yürüyerek bacaları buluyor ve çengeli aşağı sarkıtıyorduk. Bu, ustalık isteyen bir işti. Çengeli sarkıtırken veya çekerken bir yere takılması ve kurtarılamaması mümkündü. Mehmet bu işi çok maharetle yapıyordu.

Önce bizim bacaya geldik. Çengel bacanın kurumlarından hışırtılı sesler çıkararak ağır ağır iniyordu. Bir ara ocağın arka kenarına dayalı saca çengelin çarpmasından doğan madeni tıkırtı duyuldu. Bacadan tezek dumanı ılık ılık yükseliyor, kış odasının

çıkırcık ve konuşma mırıltıları duyuluyordu.

Çengelin tıkırtısı ile sesler bir ara durdu. Aba'nın gülüşünü duyduk. Çengeli tuttular. "Bu bizim oğlanın çengeli..." diyordu. Aba. Sonra "çekin çekin" diye seslendiler.

Yüklüce pestilleri hemen paylaştık ve mideye indirdik. Pestilin tatlılığına baca kurumunun acılığı karışmıştı. Ama biz bu kış gecesi eğlencesinin zevkinden sermest idik. Acı, macı duyulur mu idi?...

Sıra Mustafa Çece'nin bacasına geldi. Orada da bir küçük torba leblebi çıktı. Onu da turiklerimize (cep) doldurduk.

Nakışgilin Hatice Bacı fakir, fakat cömert bir kadındı. Onun ceviz ve badem içleri çok tatlı olurdu. Bu iştahla çengeli onun bacasından sarkıttık. Bacadan yaprak sarması kokusu karışık bir duman çıkıyordu. Yumuşak tıkırtılarla çengel aşağı kayıyor, ceviz ve bademle birlikte yiyeceğimiz pestilin hayali ağzımızı sulandırıyor... Urgan gevşedi, son bir tıkırtı... evet çengel yere indi. Konuşuyoruz: urganı biraz daha salalım... Hatice Bacı kalktı, sandığı açtı, badem, ceviz torbasının ağzını çözüyor, işte bir torba aldı, içine doldurdu... doğruldu geldi çengele taktı... Haydi Mehmet çek!... Urgan önce hafifçe gerildi, sonra bir takılma oldu... "Ula uşahlar, Hatice Bacı yüklüce bir şey taktı!..." Çengel ağır ağır yükseliyor... Biz de çekiyoruz... Sonra bir duraklama... "Çekin Uşahlar" çekiyoruz. Katranlı urgan elimizden kayıyor ama hiçbir yükselme yok. Biraz daha çekin... Bütün gücümüzle asılıyor ve ip kopuyor, üçümüz birden sırtüstü yuvarlanıyoruz.

Sonuç beklediğimiz gibi olmamıştı. Urgan kopunca bacanın megafonundan tok bir gümbürtü yükseldi. Çengelsiz urganı küskün hareketler ve tereddütle ağır ağır çektik, makarasına sarıyorduk. Bir ara Hatice Bacının karanlıkta biraz daha uzamış gibi görünen silüetini gördük.

O kadar şaşırmış ve korkmuştuk ki yerimizden kıpırdıyamadık. Rahmetli; iki eliyle dışından kavradığı, yamru yamru olmuş dolma tenceresini birer defa kafalarımıza geçirdi. Külle bulamaç haline gelmiş sarmalar sıcak sıcak kafamızdan aşağı dökülürken;

"Sizi Arakel'in döllerini sizi... Alın kalanları da siz zıkkımların" diyordu.

Ağın - Yıl 1968 - Sayı: 10

CANIM AĞIN

Hüsnü AYDOĞMUŞ

Bir gelin endamı, duvakta senin başın
Esmer delikanlı çevrendeki kardaşın
Bir de nişanlın var beraberce yoldaşın
Yeşil fistanına bürünmüş güzel AĞIN

Beyaz tül kisbeni topla, yere sürünür
Çözme düğmelerin, gerdanında görünür
Yeşil giysilerin nazlı kızlar bürünür
Tazesin, goncasın koklarlar seni AĞIN

Tomurcuk güllerin deste deste illerde
Bülbüllerin öter uzak, تنها yerlerde
Adın diyarlarda, şehirlerde, köylerde
Tatlı dillerinle bahtiyarsın sen AĞIN

Mecnun gibi seni soruşturup gezerler
Gelin gibi süsler, giyindirir, bezerler
Kolkola girmişler göl yolunda güzeller
Eşin, dostun gezer, ne tatlısın sen AĞIN

Üç yanında tepe, baraj gölü ve denizler
Sandalla dolaşan gölün kıyısın izler
Sevdana kapılmış çok var, kendini gizler
Cemalin görmeye gelenlerin çok AĞIN

Bırak ak gerdanından bir buse alsınlar
O sıcak koynunda uyusunlar, kalsınlar
Temiz havan alıp, tümü sarhoş olsunlar
Ahengine doyum olur mu ne dersin AĞIN

Her gün düğün dernek, gece gündüz her köşen
Gezinir insanlar çokça mutlu, çokça şen
Bol çeşmeleriyle, görülecek yer Vahşen
Sen bebek misali sevilecek yer AĞIN

Ömrümde bir kez gelsem de seni görsem
Senden ayrı yerde hasretinle ölürsem
Toprağına çöksem, ağlasam, yüzüm sürsem
Gene de doymam sevgine, can güzel AĞIN

Gün doğar ufuktan, cümle alem uyanır
Bir alemi neşe, buna can mı dayanır
Her bahçede, çalgı, düğün, çengi dolandır
Sen canlarda cansın, kalpte cihansın AĞIN

Her yanın gülüzar, gülbahçe de AĞIN sen
Yanına gelsem de, alabilsem bir busen
Kalplerde duran sen, hanede dolaşan sen
Güllerde, bülbülü şakıyan sensin AĞIN

Yazar gül kokunu, Hüsnü de kalem yazar
Sarılır dört yanına, cemalin yanan yazar
Koynunda toplanmış Meclis'i Divan yazar
Sen aşıkların canı, kalpte cananın yazar

GÖRKEMİN GÖLGESİNE SİĞİNMAK

Osman BOLULU

Dilimizde kullanım sıklığı azalan, konuk sözcüklerden **'debdebe, haşmet, ihtişam, şaşaa, tantana'** nın yansıttığı **'pırıltı'**; hem gözümüzü, hem düşüncümüzü mü kamaştırmış ne? Bu sözcüklerin yerini dolduran -Türkçe- **Görkem**'in; göz alıcılığına, gösterişliliğine de mi bulaşmış parıltı tutkunluğu?... Görkemlilik, salt parıltılılık mı, görkemliliğin asıl özü nerede?... İnsanoğlu, çalışkan, üretken olduğu kadar rahatına düşkün, kolaya yatkın ki, gündemine giren görkemliye, sormadan, irdelemeden kolayına teslim oluyor, onun gölgesine sığıyor hemen. Bakıyorsunuz; halk avcılarını, serüven-cileri, politika kurnazlarını büyük sanıp, onların kuyruğunda yelpeleniyor, alkıştan avuçlarını patlıyorlar da, bir çimdik yarara kavuşamıyorlar.

Kuşkulaniyorum, korkuya düşüyorum. İğne ucu kadar değer yaratanlara karşı derin hayranlık, saygı beslememe karşı. Ne kadar önemli, büyük, yararlı olursa olsun, bir değer, yaratının öksesine yakalanmak, teslimiyet, özgürlüğünüzün yıpranışı!... Tutsaklığın ilk ilmiği!

Görkemliyi yaratanı, ululadığım kadar da ondan çekinirim, korkarım ben. Görkemliye karşı dikkatimi uyanık tutmaya, ona eleştirel bakmaya çalışırım. Ondan aldıklarımla yetinirsem; gölgesinde kalırım, atağım yiter. Yerime çakılır kalırım. (Şunu, söyleyeyim hemen: "Ben" derken kendimi değil, insanoğlunun, 'var'ı aşma çabasından aldığımız gelişimleri, yaratımları düşünerek kullandım, o 'ben' sözcüğünü.) Hayranlığın tuzağından kurtulmasaydık; doğanın, kolaycılığın, rahata yatkınlığın zincirlerini kırıp bugünün gerçek değerlerine ulaşabilir miydik?

Görkemlinin karşısında apışıp kalışımızın, onun gölgesine sığınışımızın, ona teslimiyetin yanılışı nereden geliyor? O görkemli kimin

elinde ise, kimin etiketini taşıyorsa, onunla özdeşleştiriyoruz görkemliyi. Eli güçlüyü, tartışılmaz egemen sayıyor, buyruğuna girmekten sakınmıyoruz. Doğru mu dersiniz? Babasının malı mı, o görkemli, her nasılsa görkemliyi tekeline almışın? Düşünüşün durağan yerleştiği (mekânı) yoktur. Düşünüş, saniyede dünyanın her yerine ve zamanına ulaşır, onu kimse engelleyemez, tekeline alamaz. Düşünüşlerle yaratılan uygarlık değerlerinin, bilimin, bilimin yaşama indirilmesi uygulayım bilimin (teknolojinin) birilerinin elinde ağırlık kazanmasına aldanmamalıyız. Uygarlık da, bilim de, uygulayım bilim de bütün insanlığın birikimindendir, bütün insanlığın emeği, payı vardır, o kazanımlarda.

İnsanlık değerlerinin, bilimin, uygarlığın, uygulayım bilimin, tarihsel çarpıtmalarla, kurnazlıkla birilerine egemenliğine yığılmış görünmesine aldanmak, insanoğlunun, ortak emeğini görmezden gelmektir. İnsanoğlunun, bu yolda, çektiği acıları unutmaktır. Nerede sağdılar, o değerleri, yaratıları, kendi çıkarlarına kullanma gücünü, özdeksel (örnekse para gibi) kaynakları? Dünyayı güdümüne alma çılgınlığına düşmüşlerden birisinin 1000 dolarının, yalnız 0,35'i kendi emeğinden ise, kalan 99,65'i nereden? Belli ki, dünyanın öteki kesimini sağmış. Ve onunla bütün dünyayı dövüyor, sultasına boyun eğdiriyor. Buna yatmak, saflığı aşar, kendi yararını bilmemek olur. Daha kestirmesi, insanlığın birikim, kazanım ve deneyimlerinin inkârıdır.

Dediğimi somutlamak gerekirse, insanlığı dövmek için kullandıkları elektrometal araçlar derim. Elektrometalin görkemini, onu egemenliğinde tutanın görkemi mi sayalım?

Yoksa, insanoğlunun; doğanın kuşatmalarını aşıya, tarihin karanlığını yara yara yarattığı değerlerin, deneyimlerin, birikimlerin -bugün içinson aşaması mı sayalım? Aralarındaki ayrımı göremezsek, insanlığın, birilerinin çıkarına sürü, iş kulu, sömürü kaynağı yapılmasına yol vermiş oluruz. İnsanlığın, bir görkemin gölgesine sığınip kalışı: insanlığın yarattığı ortak değerlerinin yaşam cümbüşünden sapması, kendisinin sonu olmaz mı? İnsanlık, evrensel bir ortaklıktır. Dünya kimsenin iyeliğinde değildir. Dünya varlıklarının tapusu, -gerçeğini ararsanız- geçmişi, bugünü ve geleceğiyle bütün insanlığın üzerine kesilmiştir.

Şu anda, o elektrometal araçlardan bilgisayarı başında yalnızım, ama duyar gibiyim: Elektrometalin rehavetine (vücuttan görülen gevşeklik, ağırlık, tembellik) kapılanların: “Şu çağını kavrayamamış, dinazora bakın!” dediklerini. Onlara, önce diyorum ki: “Bana ne sizin gövdenizden, özdekselle gevşeyişinizden? Ulusal ve evrensel insan kimliğiniz var. Onu, sadece kendi çabalarınızla kurmadınız. Tabanını, ana değerlerini, insanlığın uzun ve çileli birikimlerinden aldınız. Oraya borçlusunuz. Salt güncelinize değil, insanlığın gelmiş geçmiş ve gelecek bütününe karşı sorumlusunuz. İşte, o bilinçle, aklınızın terazisine vurarak bakalım; olgulara, araçlara ve dünyada nelerin olup bittiğine, kimin neyi, niçin yaptığına neyi nereye götürmek istediğine.”

Elektrometal araçlara düşman mıyım? Yok canım sende! Önce karalamasını yapıp, sonra kalemle düzeltip daktilo ederek yazmaktan kurtuldum. Düşünüş akışım bozulmadan, suyun akışı gibi rahat yazıyorum, sözümün bağlantıları kopmuyor, düşünüşüm teklemiyor. Yazma kekemeliğinden kurtuldum. Ama... Ama’sı şu; daktilo takırtısından kurtuldum diye, kolaylığına aldanıp, duyuşumu, düşünüşümü hepten elektrometalin mekanik tıkırtılarına teslim mi edeceğim? Mekanikle mekanikleşip, insanı daha

da insanlaştıran duyuş, düşünüş varsıllığımdan (edebiyattan, sanattan) soyunup, tümünden özdekselle mi bukağılanacağım?...

“Eee, öyleyse?...” diyorsunuz şimdi, sizi duyar gibiyim de... Günümüz dünyasında olan bitenden haberiylim: Elektrometal araçlarının egemenleri, dünyayı paramparça ediyor, on binlerce kilometre ötedeki masum insanların başına bombalar yağdırıyor, insanlığın birikimlerini yok ediyor, tarihi saptırıyor. Çıkışılmaz bir vahşetin pençesine düşmüş insanlık. İnsanlığın birikimlerinin dölü elektrometal araçlar, onu yaratan insanın yıkımına mı kullanılmalıydı? Elektrometalin görkemine yatıp kalacak mıydık, insanca tepkilerimiz olmamalı mıydı? İnsanca bir kalkışmaya geçmeyecek miydik? Bir güce teslim olacak idiysek, tarihin dibinden bugüne, niçin o kadar emek vermiş, niçin dayanılması zor acıları çekmişti insanlık? Bunları, hesaba katmazsam, insandan sayılmayacağımı düşünüyorum, insanlık tarihine bakacak yüzüm olamayacağını görüyor, utanmalı kalıyorum, kaskatı. “Nereden çıkardın bu kuruntuyu?” demeyin? Elektrometalin gölgesine sığınıp kalırsak; salt özdekselin güdümüne düşeceğimizden, düşlerimizin kuruyacağından, edebiyatın, sanatından da bundan eksi katkılar alacağından, yozuyacağından korkuyorum.

Elektrometal araçları, önceki kazanımlarımızın üstüne açmış bir kolaylık çiçeği sayıyorsak ve öyle algılayıp kullanabileceksek, onun görkemine sığınıp kalmayacaksak, ne diyebilirim size? Gelin öyleyse el ele, omuz omuza, daha da insanlaşmaya doğru!...

Hayranlıkla bağlanılan görkemli, ceviz ağacına benzer: Gölgesinde ot bitmez. Kaldı ki insanlık değerleri!...

Hiçbir görkeme teslim olmamak; insanlığın kendi yolunu, sürekli ışıklı tutması değil de nedir?...

ANADOLU SICAĞINDA HACI BEKTAŞ VELİ...

Ümit SARIASLAN

Alevi-Bektaşî kültürünü, Hacı Bektaş Veli'yi, bu kültürün kaynaklarını, tarihsel oluş içindeki yerini değerlendirmek işinde çeşitli yaklaşımlar var. Sade insanın olaya bakışını; geleneksel kaygılarla, eğilimlerle davranmasını anlamak olanaklı. Ancak, bu alandaki kimi araştırmacıların, Alevi-Bektaşî kültürünü araştırmak, değerlendirmek, bu geleneğin gönül izini süren yurttaşlarımızın sorun ve sıkıntılarını yansıtmak amaçlı kurum ve kuruluşların Anadolu'yu, Anadolu kültür varlıklarını değerlendirirken içine düştükleri seçmeci tavrın (ekletizmin) olumsuzluğunu belirtmeliyiz. Anadolu'nun tarihini, kültür yapısını oluşturan bileşenleri değerlendirirken **bir noktadan öncesini ya da sonrasını kesip atarak geçmişe bakmak** yanlışlığı bu alanda da sürüyor.

Konuyu dar bir inanç sorunu olarak algılamayıp Anadolu'nun ucu on bin yıla varan kültür varlığı içinde geçilip geline bir yolculuk olarak değerlendirenler olduğu gibi; Kerbela trajedisinde takılıp kalan, Anadolu'nun uzak geçmişini; bağrında kök tutmuş kültürlerin beslediği kaynakları kendi toprağı dışında arayanlar da var.

Alevi-Bektaşî geleneği, Hacı Bektaş düşüncesini Anadolu'nun **kültürel sürekliliği** içinde anlamlandıran birinci kümedeki anlayış, tarih içindeki bu yolculukta Cumhuriyet devriminin getirdiği laiklikle, düşünce özgürlüğü ve özdeşliğine **biri birinin olmazsa olmazı** olarak bakarken; ikinci kümedeki anlayış, bu kez, insanla Tanrı arasında Bektaşîce kurulan sevimli ve sıcak ilişkinin yerine bin yıllık bir efendi-kul ilişkisini yeğlemekte; Bektaşî'nin iğnesini kendilerine batırmak yerine, softanın çuvaldızını karşındakine yöneltmektedirler...

Hacıbektaş ilçesinde Hacı Bektaş Veli'yi anma törenleri ve kültür etkinlikleri artık geleneksel bir hale geldi.

Hacıbektaş Şenliği, kültürel iletişimi sağlamak dışında, demokratik açılımı hızlandırmak yönünde de etkin işlevler yüklenen düzeyli şenlikler arasında. Ama, onlardan ayrılan önemli bir yanı var. Şenlik,

Hacı Bektaş Veli gibi Anadolu kültür varlığının tepe noktalarından bir düşün ve eylem adamının adından yola çıkıyor. O ada yaslanmış geleneğin ikliminde sürdürülüyor bu etkinlik.

Bu gelenekte insana saygı vardır, hoşgörünün tandırında pişen mizahta ısıldayan usçuluk vardır, tatları da acıları da paylaşma vardır, semahla (dansla) üretim vardır, kadına saygı vardır, demokrasi vardır; Anadolu halkının kendisi vardır...

Hacı Bektaş Veli düşüncesi ve geleneğinin toplumsal düzlemde hoşgörölü, yüzü bu dünyaya dönük, yaşama hakkı ve sevgisini göksel buyrultularla sınırlamayan bir yaklaşımı; düşünsel düzlemde **aktarmacı** değil **ussal** bir tutumu var. Bu özelliğiyle de İslamın **tutucu** yorumuna karşı **özgürlükçü** yorumundan yana bir düşünce damarını emzirmiş, beslemiş hep. Bunu yaparken bugün de toplumsal kültürel varoluşumuzun sağlıklı temellendirilmesinin biricik yolu olduğuna inandığımız **Anadolu'ya sahip çıkmak** yolunu seçmiş. 700 yıl önce böyle düşünüp eylemiş bu gelenek, Ulusal Kurtuluş Savaşımızda bu yüzden Mustafa Kemal'e destek ve arka olurken bugün de demokrasi, insan hakları ve laiklik düzleminde çağdaşlaşma ve özgürleşme ülküsüne desteğini sürdürüyor...

"Hacı Bektaş Veli bir Horasan eri olabilir, ancak onu yaşatan inanç, 'Bektaşilik'i kurumlaştıran düşünce, yayan, geliştiren emek Horasanlı değildir. Hacı Bektaş Veli'ye başlar üstünde yer veren sevgi, saygı, Horasanlı değil Anadoluludur." Aynı biçimde Bektaşilik'le dirsek teması içinde tarihsel yolculuğunu sürdüren Alevilik de **"Anadolu insanının tarihini oluşturan kesimlerden biridir."**(*) Arap yarımadasının değil Anadolu'nun bir kültür zenginliğidir. Hacı Bektaş ne kadar Horasan'dan gelse de Anadolu ve Anadolu'nun olduysa;

*İsmet Zeki Eyuboğlu, *Bütün Yönleriyle Bektaşilik Alevilik (1980)* adlı incelemesinin girişinde bu konu derli toplu ve sürükleyici bir dille anlatılır.

Alevilik de bugün saygı duyulan özüne bu topraktan özümstedikleriyle, beslendikleriyle kavuşmuş...

Hacı Bektaş'ın bizim olması, yerliliği Anadolu kültür teknesinde karılı hamurun özünü kuran sürekliliği kavramış olmasındandır. Anadolu'da yerli olanın sürekli de olduğunu bütün uygarlık tarihi anlatıyor.

“Öyle bir bahçe ki Anadolu / Her kim / Nereden gelirse gelsin / Ayırdına varır bir gün / Sonsuzdan gelip / Sonsuza gittiğinin.” (Abdülkadir Paksoy, Hacı Bektaş Destanı 1992)

Bu oluşu, akışı, kültür kabarmasını Anadolu'yu yurt tutmuş bütün halkların, insanların gelenek, görenek, inanç, duyuş, düşünce... gibi kültür ürünlerini, üretmelerini izlerken görüyoruz.

“Uygarlıklar beşiği Anadolu, tarihinin fecrinden günümüze kadar, bu fikir sürekliliğini ısrarla korumuş, tanrı, toprak, insan iştirakının gereği fikrini. Temel düşünce, zamanla bazı tali değişimlere uğramışsa da özünü bozmadan, bütün büyük dinleri, Hristiyanlığı, İslamı delip geçerek günümüze çıkmış. Bu düşünce tüm Anadolu adamının malıdır.” (Burhan Oğuz, Anadolu Aleviliğinin Kökenleri, Alevilik Üstüne Ne dediler? Cemal Şener. S. 308)

Akdeniz'in Anadolu İlkçağının, Anadolu toprak ve tarihinin bilge araştırmacısı Halikarnas Balıkcısı, nasıl kendine ceza diye biçilen 'sürgün'den toprak, tarih ve suyla haşır-neşir olarak bütün bir Anadolu'nun öz tarihini süzüp çıkardıysa, -ki bu tarih, bizim gökte ararken yerde bulduğumuz kendi kültürümüzdür -Hacı Bektaş da Selçuklu ve Frank kılıcından artık olarak kendine seçtiği Sulucakarahöyük'te (şimdiki Hacıbektaş ilçesi) Halikarnas'ı da içine alan, “Tüm Anadolu adamının malı” daha geniş ve evrensel bir ayracın (parantezin) hem sürdürücüsü, hem yeniden yaratıcısı oluyordu. **Halikarnas Balıkcısı'nın** yetkinlikle tanımlayacağı uzak kültür köklerimiz topağına en soylu ve bizden bir damarı Anadolu'nun ortasında aşılıyordu.

Bu kök, bu damar, **insana saygıydı, 'can'a sevgiydi**; insana ve insani olana sonsuz sevgi, tapınma kertesinde inan ve güvendi. Anadolu uygarlıklarının, Anadolu ilkçağının simyacısı Halikarnas Balıkcısı'nda 'can' bizim kendi tarihimiz, toprağımız, suyumuz içre bir deli tutkuya dönüşüp; on bin yıllık kültürümüzün canevine yerleştirilirken; 700 yıl önceden Hacı Bektaş Dergâhı'nda yankılanan **“Gelin canlar bir olalım!”** çağrısıyla çoğullanıp, İlkçağ Egesi'nin kıyılarında aklın ve duygunun evliliğini kuran filozoflara el veriyordu. **Her şeyin ölçüsü insandı, her şey onunla başlıyor, onunla bitiyordu.** Hacı Bektaş Veli ve onun adıyla çağrışan düşüncel gelenek, XIII. yy Anadolusundaki bu düşünsel göverme kendini esinleyen, besleyen Anadolu ilkçağının düşün dağarını da kuşanarak eklemlenir kültür evrenimize...

“Tapınağım İnsan Olsun”da Ceyhun Atuf Kansu'nun dediği gibi:

Bir kardeşim varsa insandır bu

Bir dostum varsa

Bir sıcak el varsa tutacağım

Uğruna öleceğim tek kale;

İnsandır bu.

Güz çimeni yolu ve mürdüm ağaçlarıyla gölgeli

Bir tapınağım varsa

Oturup yan yana kandil ışığında

Her şeyi söyleyeceğim ona;

İnsandır bu.

İnsanı, insan değerlerini dışlayan, hiçleyen bir 'kültür' dünyanın hiçbir yerinde tutmamıştır, tutunamamıştır. Odağına insanı koymuş Hacı Bektaş düşüncesinin, dilimizin, dilde dirilen düşüncemizin büyük ustası Yunus'un insanlık anlayışı ve sevgisinin altına imza atmayan hiçbir kültür **kahcı** değildir!... Yenileyici, yenileştirici, aklın ve insanca yaşama sevincinin ışıklı, çileli yolunda yürümüş ve yürüyecek insanlıkla **birleştirci** değildir... Sağaltıcı, insanın insanlaşması yolundaki taşları ayıklayıcı değildir...

HASRETİNDEN PRANGALAR ESKİTTİM

Ahmet ARİF

Seni, aldatabilmek seni,
İyi çocuklara, kahramanlara.
Seni, anlatabilmek seni,
Namussuza, haldan bilmez,
Kahpe yalana.

Ard-arda kaç zemheri,
Kurt uyur, kuş uyur, zindan uyurdu.
Dışarda gürül gürül akan bir dünya...
Bir ben uyumadım,
Kaç leylim bahar,
Hasretinden prangalar eskittim.
Saçlarına kan gülleri takayım
Bir o yana,
Bir bu yana...

Seni, bağırabilsem seni,
Dipsiz kuyulara,
Akan yıldıza,
Bir kibrit çöpüne varana,
Okyanusun en ıssız dalgasına
Düşmüş bir kibrit çöpüne.

Yitirmiş tılsımını ilk sevmelerin,
Yitirmiş öpücükleri,
Payı yok, apansız inen akşamdan.
Bir kadeh, bir cıgara, dalıp gidene,
Seni, anlatabilsem seni...
Yokluğun, Cehennemin öbür adıdır
Üşüyorum, kapama gözlerini...

KUŞADASI'NDAKİ AĞINLILAR

S. Selami TAŞBAŞI

1964 yılına kadar batı bölgelerimizde bir yeri görmemiştim. O yılın Mayıs ayında askeri eğitim için Manisa'ya gönderildim. Bu vesile ile de batıyı tanımış oldum.

Eğitimdeki arkadaşlarımla hafta sonları İzmir'e gezmeye giderdik. İzmir çok hoşuma gitmişti. Askerlik sonrası bu şehirde iş bulup yerleşmeyi düşünmüştüm. Nasip değilmiş, Ankara'yı yurt tuttuk.

1970'li yılların başlarında dört arkadaş Didim (Yenihisar) sahilinden ortaklaşa arazi aldık, parsalledik, yıllar içerisinde de sattık. Bu faaliyetler nedeni ile buralarla ilişkimiz devam etti.

Bu arada Kuşadası'nı tanıdım. Bir arkadaşımın inşaatı devam eden yazlık sitesini gezerken, hissesini devretmek isteyen bir ortağın müşteri aradığını duydum. Arkadaşımın aracılığı ile o hisseyi satın aldım. Böylece, 1977 yılında bir yazlık edinmiş oldum.

Eşime dostuma buraların özelliklerini ve güzelliklerini anlatmaya başladım. Her yıl birkaç arkadaşım yaz tatillerini burada geçirmeye başladılar. Tatile gelenler de benim gibi buraları beğendiler, güzel anılarla ayrıldılar. Olanakları elveren arkadaşlarım, hemşehrilerim yazlık edinmeye başladılar.

Böylece teker teker Ağınlılar Kuşadası'nda toplanmaya başladık. Sırası ile rahmetli Şevki Güler, Ahmet Arslan, rahmetli Lütü Bilgin, şimdilerde hanımı ve üç oğlu, Ruhi Taşkın, İbrahim

Taşbaşı, Mustafa Müderrisgil, Ahmet Demirkol, Ünver Demirezer, Cengiz-Nuran Yıldırım, Necmi Atalay, Mustafa Güzel, Nevzat Uysal, Gültekin Selçuk, Ünal Demirezer, Mustafa Onarlıoğlu...

Biraz ötemizde Ahmetbeyli'de Mehmet Köseoğlu.

Şu an 14 -15 hane Ağınlı Kuşadası'ndayız. Yaz aylarında uzun süre beraberiz. İyi günümüzü, kötü günümüzü birlikte yaşıyoruz. Birbirimizden güç alarak yaşıyoruz. Zaman zaman yemekli toplantılarımız oluyor. Ağın'ı, Ağınlıları konuşuyoruz. Moda deyimi ile nostalji yaşıyoruz.

Kuşadası Türkiye'nin her turistik yeri gibi çok büyüdü, çok kalabalık bir yer oldu. Eski sessizliği kayboldu. Biz Ağınlıların yoğunlukta olduğu Davutlar beldesi merkeze göre daha sakin, daha sessiz.

Davutlar'da dağ ve deniz havası birlikte yaşanıyor. Geceleri oldukça serin, gündüzün sıcaklığı bunalıtmıyor. Sebze meyvesi bol. Taze taze tüketme olanağı var. En meşhur meyveleri şeftalisi ve inciri. Davutlar şeftalisini tadan başka yörelerin şeftalilerini kolay kolay beğenmez, yemez. Aydın'ın incirini yaşı ve kurusu ile Türkiye tanıyor. Son yıllarda ihracattan pay almaya başladı.

Aklınızda olsun, boş yerimiz çok. Sizleri de komşu edinmek isteriz.

Burada dostluklar başka. Burada gün batışı harika!..

BİR MEKTUP...

Sevgi Öztürk SOYLU

Sevgili Ağın Derneği yetkilileri,

Ben, Apuşmalı öğretmen Hüseyin Öztürk ile Uzungil Mahallesi'nden Ayşe Öztürk'ün çocuklarından Sevgi Öztürk Soylu... Siz bütün Ağınlılar'a Avustralya-Sidney'den selam gönderiyorum.

1979 yılında kaybettiğim babam ve 1998 yılında kaybettiğim annem için:

Ne güzeldi Ağın'da doğmak... Ne güzeldi Ağın'da yaşayıp, büyümek... Ne güzeldi dam kürümek... Ne güzeldi malez yapmak, sucuk yapmak, pestil yapmak... Malezi dut yaprağıyla içmek.

Dut toplamak, kış üzümelerini kilere sermek, tavana narlar, armutlar asmak.

Leblebi yapmak, kış geceleri için.

Ace'ye ikram etmek kuru dutu, pestili, cevizi, sucuğu...

Ağın... Ağın, unutamadığım insanlar Güllü Abla, Gülhanım Abla, Zübeyde Abla, Ace, Kamile, Hatce Abla'nın kızları Ayşe, Emine...

Hoplagil, Lollar, Koçan, Aliuşağı, Üç Dutlar, çeşmeler...

Tüm Ağınlılar'a sevgilerimi gönderiyorum. Hoşça kalın.

KİMSE YOK MU?

Mustafa YORULMAZ

1975 yılının sıcak bir Ağustos ayıydı. Başında külâh, siyah gür sakallı, şalvarlı, iri yapılı, otuz otuz beş yaşlarındaki bir adam, yanında bulunan siyah çarşafli iki kadın ve yedi sekiz yaşlarındaki bir çocuk ile Hatay'dan Gaziantep istikametine giden minibüsün orta koltuğuna yerleştiler. Araba tahminen yarım saat kadar yol aldıktan sonra, adam yanında oturan kadınlara yolun sağındaki ovada bulunan çiftliği işaret ederek, bu çiftliğin ağası ile görüşüp anlaştığını ve bundan sonra burada çalışacaklarını söyledi. Her iki kadın etrafı çam ağaçlarıyla çevrili çiftliğe herhangi bir yorum getirmeden baktılar. Arka koltukta oturan genç bir adam ön koltuktaki bu aileyi merakla gözlemliyordu. Adamın, çalışmak amacıyla başka yerlerden buralara geldiği anlaşıyordu. Genç adam, kendisine enteresan gelen bu aileyi tanımak için nereli olduklarını sorarak iletişim kurmaya başladı. Adam başını hafifçe arkasına döndürerek, genç adama şöyle bir bakıp, Urfalı olduğunu söyledi.

Genç adam:

- Anlaşılan sen bu çiftlikte çalışacaksın?

Adam iş bulmuş olmanın verdiği mutluluk duygusu içinde:

- Evet bundan sonra burada çalışacağız, dedi.

Genç adam, kara sakallı, külâhlı, siyah şalvarlı adamın geldiği yerleri merak ederek köyünde kendi arazisinin olup olmadığını sordu. Adam, köyünde yeterli arazilerinin olmadığını, geçinemediklerinden dolayı köyün şeyhinden izin istediğini ve şeyhin de kendilerine köyden ayrılmalari için müsaade ettiğini söyledi.

Adam, sanki yarı açık cezaevinde çalışıp, cezasının bir bölümünü iyi halle geçirdikten sonra, şartla salıverilen bir mahkumun ruh hali içerisinde sevinçle anlatıyordu. Genç adam, şaşkınlık içerisinde hem adamı dinliyor, hem de adamın yanındaki kara çarşafli kadınları

gözlemliyordu. Köyünden ayrılmak için şeyhinden izin isteyen bu adamın acaba babası yok mudur diye düşünüyordu ki, sordu:

- Senin baban var mı?

- Evet var.

- Peki babandan değil de, neden şeyhinden izin aldın?

- Babama da söyledim, o da olumlu bulup şeyhten de izin almam gerektiğini belirtti.

Adamın yanında oturan kara çarşafli kadınlar hiç konuşmadan etrafı seyrediyorlardı. Genç adam, kadınları ve çocuğu merak ediyormuşcasına kim olduklarını sordu. Adam, her ikisinin de kendi karısı ve çocuğun da kendisinin olduğunu, iyi bir marifet yapmış gibi erkeklik edası içerisinde böbürlenircesine anlattı.

Genç adam durumu önceden tahmin etmişti ama, bir de kendisinden duymak istemişti. Genç adam sesinin tonunu yükselterek, geçim sıkıntısı içerisindeyken iki kadın ile evlenip, yaşadığı köyünden gurbet ellere çıkmak için şeyhinden izin isteyen bu adama:

- Tabii ki iki kadına bakabilmek sıkıntısı içerisindeyken şeyhe nasıl faydalı olabilirsin, bundan sonra köyde yaşamının şeyhe bir faydası olmayacaktır. Bu yaşa kadar şeyhe hizmet etmişsin, bundan sonra da ağalara hizmet edeceksin. Yani yağmurdan kaçarken doluya tutulacaksın.

Adamın surati asıldı ve hiçbir yorum getirmeden önüne bakınmaya başladı. Genç adam, adamın kucağındaki parlak siyah gözlü masum çocuğun başını okşayarak "Sen okula gidiyor musun?" diye sordu. Çocuk mahcup ve utangaç bir vaziyette başını sessizce önüne eğdi. Şalvarlı adam genç adama dönerek, dersine iyi çalışmış bir öğrenci edasıyla muhakkak ki şeyhinden almış olduğu çok değerli bilgiler çerçevesinde, konuşmaya başladı: "Bu dünyada

30 AĞUSTOS ZAFER BAYRAMI

Dr. Galip UZUNCA

Bin dokuz yüz yirmi iki yılı seferinde
Yirmi altı Ağustos Kurtuluş Zaferi'nde
Kocatepe'den emir verdi Gazi cenk için
Hücum başladı saat beş otuzda Grek için.

Hürriyet aslanları şahlanıp kükredikçe
Allah Allah sesleri göklerde gürledikçe
Otuz Ağustos bin dokuz yüz yirmi iki'de
Düşman telef olmuştu Dumlupınar önünde.

Hani o siperlere bir yılda girilmezdi
Haşmetli orduları Türkler'e yenilmezdi
Böyledir bu milletin ilâhi metaneti
Böyledir Mehmetçik'in sarsılmaz cesareti.

Mega müstevlilerden kurtulunca bu vatan
Devrimlerle başladı her yerde hoş bir irfan
Çünkü başımızda o Mustafa Kemal vardı
Mağlubiyet bilmeyen eşsiz bir önder vardı.

O Mustafa Kemal ki bir zafer dahisiydi
Müstevlilere karşı istiklâl hamisiydi
Analım Atatürk'ü şükranla bir kez daha
Hürriyet timsalidir o unutulmaz deha.

Analım şehit olan nice nevcivanları
Kadın-erkek savaştan pür pervasız canları
O mübarek ruhları şad olsun dilşad olsun
Kutsal aşıyanları nur âlâ nurla dolsun

ve

Otuz Ağustos Zafer Bayramı kutlu olsun.

ne var ki? Hepimiz bu dünyaya imtihan olmaya geldik. Asıl hayat öbür dünyadadır. Çocuğu hocaya gönderdim, eski yazı öğreniyor.”

Genç adam iyice hiddetlendi ve: “Senin baban cahilmiş, şeyhin müridi olmuş. Seni de kendisi gibi yapmış, bari çocuğu okula gönder de bir şeyler öğrensin.”

Adam suratını asıp arkasındaki genç adama dönerek hiddetle, “Sen öğretmen misin?” diye sordu. Genç adam, adamın maksadını anlamıştı. Yaşam tarzlarını karanlıkta sürdürerek beslenmek için kan emen yarasalar, aydınlıktan çok ama çok korkarlar. Dolayısıyla yarasalar karanlığı aydınlatan öğretmenlerden de aşırı derecede kin ve nefret duyarlar. Genç adam öğretmen mesleğinden olmadığı halde, öğretmen olduğunu söyleyerek adama tepkisini gösterdi. Kara sakallı, külahlı, siyah şalvarlı adam “Anlaşıldı, belli oluyor, belli oluyor” diyerek sohbeti kesti.

Minibüs Hatay’ın Hassa ilçesi’ne geldiğinde, genç adam yolun solunda bulunan İlçe Jandarma Komutanlığı’nın önünde indi ve sakallı adama hitaben “İşte bu binada öğretmenlik yapıyorum” diyerek iyi yolculuklar diledi.

Genç adam, karakola girdi, masasının başına geçip sandalyesine oturdu. Başını iki elinin arasına alarak, ne olacak bu memleketin hali diye, ülkenin geleceğini düşünmeye başladı. Bu

insanlar Osmanlı döneminde, Osmanlı’ya kulluk yaptıkları gibi yaşadıkları bölgelerde de ağaların, beylerin marabası, şeyhlerin de müritleri olmuşlardı. Cumhuriyetimizin kurucusu olan Mustafa Kemal Atatürk; “Efendiler ve ey ulus, iyi bilin ki, Türkiye Cumhuriyeti şeyhler, dervişler, müritler, mansıplar ülkesi olamaz. En doğru, en gerçek tarikat, uygarlık tarikatıdır...” diyerek insanlara birey olmayı, yurttaş olmayı işaret etmiş ve ümmetçi bir toplumdan millet yaratmıştır. Memleketi ve üzerinde yaşayanları çağdaş medeniyet seviyesine yükseltmek için gerçek müşhidin ilim olduğunu göstermiştir. Memleketin kalkınmasında az zamanda çok ve büyük işler başarmıştır. Mustafa Kemal’in ölümünü ganimet bilen fırsat düşkünleri, iktidara sahip olduklarında Atatürk’ün ilke ve inkılaplarından hızla uzaklaşmışlardır. Toplumu kendi zihniyetlerinde yönetebilmek için eski tas eski hamam misali “Siz isterseniz hilafeti bile getirebilirsiniz” diyebilecek gaflet ve delaleti göstermişlerdir. Önünde milli kelimesi bulunan eğitim sistemimizi yozlaştırarak, milli şuurdan uzak düşünme ve araştırmadan mahrum diplomalı cahiller yaratmışlardır. Toplumu tekrar ağanın, beyin, şeyhin eline terk etmişlerdir. Üzerine ölü toprağı serpilmiş bu aziz milleti, kış uykusundan uyandıracak kimse yok mu? Kimse yok mu?

DUYURU

Değerli hemşehrilerimiz,

Şeker Bayramı’nın 2. günü (04 Kasım 2005) Saat: 12.00-16.00 arasında
Batıkent - Kent Koop Kültür Merkezi’nde yapılacak Bayramlaşma
Toplantısı’nın tüm hemşehrilerimize duyurulmasında yardımlarınızı bekler,
hepinizin bayramını kutlarız.

AĞIN

ARKADAŞIM ERHAN PAŞA

Nihat ERTUĞRUL

Geride bıraktığımız Yüksek Askeri Şûra (YAŞ) toplantısının 4.gününde, Antalya’da yaşayan dayımgilin Soner gönderdiği mesajında aynen şöyle diyordu. **“Artık Erhan’a Paşam diyebilirsiniz.”** Evet YAŞ, bu yıl aldığı kararla, Antalya İl Jandarma Alay Komutanlığı görevini üstün bir başarı ile sürdüren Erhan Güder Albay’ı bir üst rütbe olan Tuğgeneralliğe terfi ettirmişti. Kısacası bizim Ekirekli Erhan, Paşa olmuştu. Emekli başkomiser Soner’in bana geçtiği bu kısa haber bizleri son derece mutlu ederken, ben ve aile fertlerim de Erhan ile gururluyduk. Nasıl gurur duymayalım ki, köyümüz Ekirek’ten ilk defa bir Paşa çıkıyordu, hem de Kurmay olmamasına rağmen!...

Kurmay olmadan Paşa olmak zormuş.

Askeriyeyi iyi bilen kişilerin verdikleri bilgiye göre, Kurmay olmayan bir Albay’ın Paşa’lık rütbesine atanması büyük bir başarı imiş. Atanan kişinin çok dürüst, çok çalışkan ve her şeyden önce de sicilinin hatasız olması, kendisine bu rütbeyi ancak getirebilirmiş.

Verilen bu bilgiler ışığında konuyu araştırdığımda, sahiden de bu yıl Paşa’lığa atanan 47 Albay içinde sadece 3’ünün Kurmay olmadığı bilgilerine ulaştım. Bu 3 Albay’dan 2’si de Tabip Albay’lardı. Geriye kalan tek Albay ise bizim Erhan’dı. Kısacası bizim çiçeği burnundaki yeni Paşa’mız şu andaki yerine tırnakları ile tırmanarak gelmişti.

Kendisini, tüm Ağınlılar adına canı

gönülden kutlar, daha büyük başarılarla ismini yazdırmasını temenni ederim.

Erhan ile yaz aylarında Ekirek’de (Başpınar) bir araya gelirdik. Okulların tatil olması ile soluğu aldığımız köyümüzde, şehir hayatının sıkıcılığından kurtulmak için her türlü haşarılığı yapardık. Dayımgilin Soner, Erhan ve ben bir araya geldik mi olurduk bir sacayağı... Ondan sonra vay Ekirik’in haline... Bu buluşmalar her yıl okulların tatil olması ile başlar, üç ay devam eder ve ayrılık zamanı geldiğinde tam bir hüzüne dönüşürdü. 3 arkadaş çok iyi anlaşırdık. İlerleyen yıllarda Erhan askeri okula, Soner polis okuluna, ben de yurt dışına gittim. Tabir caizse **“her birimiz bir yere savrulduk.”**

Daha sonra, Erhan Ankara’da yaşayan Şemsettin amcamın büyük kızı ile evlendi ve bize hısım oldu. 32 yıldan bu yana mutlu ve imrenilecek bir evlilikleri var. Bu mutluluğun reçetesi ise kanımca bizim Güler’in her zaman **Erhan’dan bir rütbe daha ileride olması!...**

MEÇHUL'E

Erhan ÇATALTAŞ

Güzelliğın yazmak isterim amma
Kalem tutmaz parmaklarım nazlı yâr
Edan cilven gönlüm çaldı o yüzden
Eteğine varmaklarım nazlı yâr

Gündüz hayalinle dalarım gama
Gece rüyaların girer odama
Aklım fikrim sende kaldı o yüzden
Hayırlara yormaklarım nazlı yâr

Gönlüm paramparça tutmuyor yama
Nakşını işledim bütün dünyama
Sevdan beni çöle saldı o yüzden
Hatır gönül kırmaklarım nazlı yâr

OLABİLSEM

Kudüme vururuz, üfleriz nây'e
Hakka yürümektir tendeki gaye
Sözümüz âyandır, yoktur kinaye
Dostu için cânın verenlerdeniz.

Evlâd-ı âdemle bölüştük aşı
Müsavi sayarız ayakla başı
Hazreti Mevlâna, Hacı Bektaş'ı
Hakk'ın birliğine erenlerdeniz.

Asla affetmedik oyun bozanı
Pırlanta biliriz Garip Tozanı
Hallâcı Mansur'u, Yunus ozanı
Cennetin yolunda görenlerdeniz.

İKİNCİGİLLER

Mevlüt ÖKSÜZOĞLU

İkincigilin Osman Efendi köye haber göndermiş... Karadağ'dan satın aldığı meşe odunlarını Ağın'a götüreceğiz. Diğer köylerden gelen 8-10 köylüyle birlikte Karadağ'da eşekleri yükledik. Ağın'a gidiyoruz. Ben henüz Aşağıyabanlı İlkokulu'na gidiyorum. Giydiğim işliğin iç cebi vardı, 1 lira da param. Yolda 1 lirayı cebimden çıkarıp elimde oynuyor, tekrar cebime koyuyordum. Bu 1 lirayla Pullu Ömer Dayı'dan ayna ve tarak alacaktım. Yükleri Osman Efendigilin kapıya yıktıktan sonra Ömer Dayı'nın dükkanına gittim. Aynayı tarağı aldım. Aynadan saçlarıma bakarak taradım, sonra elimi cebime attım, bir de baktım ki param yok. Yolda oynarken parayı düşürmüşüm. Kızardım bozardım ama ne çare, aynayla tarağı Ömer Dayı'ya geri verdim. Köyümüzde hatırı sayılan, ama benim ismini duyduğum Osman Efendi'ye kızarak ve arkama bakarak eşeğe binip köye geri gittim.

Ağın Ortaokulu'nda okuyorum. Babamın çok güzel bir çift tüfeği vardı. İkincigilin Muhlis Dayı babama ısmarlamış ki tüfeği göndersin de ava çıkayım. Muhlis Amca tüfeğe ve ava çok meraklıydı. Köyden tüfeği omzuma taktım, sanki ben gişi olmuşum herkes bana bakıyormuş gibi geldi. Neyse tüfeği Ağın'da Muhlis Amca'ya götürüp verdim.

Av mevsimi bitince Muhlis Amca'nın tam tüfeği geri göndereceği sırada 27 Mayıs ihtilali oldu. Askeriye ruhsatsız bütün silahları topladı, tabi bizim çifteye de el koydular. Bir süre sonra geri iade ettiler, ben de alıp köye götürdüm ama namluları birazcık karıncalanmış vaziyetteydi.

1965 yılında Ankara'ya geldim ve Fakülte'ye başladım. Bir müddet çeşitli yerlerde kaldım. 1966 yılında kardeşim de yanıma gelmişti. Ev tutmak zorunda kaldık. Ankara'da çok az tanıdığımız vardı. Ağınlılar'ın yoğun olarak oturduğu Ulucanlar'da Hüseyin Öney amcalara gidip geliyordum. Onlara ev tutmak istediğimi söylemiştim. Hüseyin Amcalar, Mustafa İkinci'nin annesi Hatce Teyzeler, bütün Ağınlılar'ın bildiği bir bahçe içinde oturuyorlardı. Arka sokakta, cami yanındaki bahçeli bir evde de Taner Berikman ile Mustafa İkinci oturuyorlardı.

Mustafa İkinci'nin evinin hemen bitişiğinde, banyosu tuvaleti olmayan bir oda vardı. Bahçe içinde, fakat Mustafa İkinci'nin oturduğu eve bitişik olan bu odaya Mustafa İkinciler eski eşyalarını koyuyorlarmış ve kimseye kiraya vermiyorlarmış. Mustafa İkinci'nin hanımı Fatma Abla ile Taner Berikman'ın hanımı o zaman yeni gelinlerdi.

Ayşe (Öney) Teyze, Fatma İkinci'ye demiş ki "Sizin odanız boş duruyor, bizim akrabamız iki talebe var onlara kiraya verir misiniz?" Fatma Abla da "Ben yeni gelinim, kazık gibi iki talebeyi evin içinde istemem" diye cevap vermiş. Ayşe Teyze de Mustafa İkinci'nin annesi Hatce Teyzeye söylemiş. Hatce Teyze, "Hele bir sorup soruşturalım bunlar Ağın'da kimlerdenmiş" diye sorunca Ayşe Teyze, "Aşağıyabanlı'dan Kırmızı Dayı'nın torunları. Onlardan bir zarar gelmez, sen araya gir de Fatma'yı razı et deyince, "Anaaaa, o poh yiyenler Kırmızı Dayı'nın torunları ise akıllıdırlar, gelsin tutsunlar" deyince, biz de Mustafa İkinci'nin kiracısı olduk.

Bir yıl oturduktan sonra oradan ayrıldık. Daha sonra Yenimahalle'de Mustafa İkinci'nin amcasının oğlu Ziyaettin İkinci'yle komşu olduk. Ziyaettin Abi bizim köyde öğretmenlik de yapmıştı. Beraber evcük avına gitmiştik. Yenimahalle'deki komşuluğumuz çok hoş ve güzeldi.

Mustafa İkinci ile olan dostluğumuz, kardeşliğimiz onun vefatına kadar devam etti. Biz onunla abi kardeş gibiydik. Sevgisini ve serzenişlerini benimle açık açık paylaşırdı. Son zamanlarda apansız bir hastalığa tutuldu. Ağın dergisini yayınlayanlara sitem ederdi, hastaneye yatıp çıktığını haber olarak yazmadıkları için!.. Bana sitem ederdi sık sık ziyaret edip aramadığım için. Mustafa İkinci'nin ve eşi Fatma İkinci'nin iyiliklerini çok gördüm. Sitem etmekte haklıydı. Lakabı **DAYI'**ydı. Bana da hep dayılık yaptı.

Dayı, 16 Haziran 2005 tarihinde Ankara'da yaşama veda etti. Dayı, aynı zamanda Ankara Derneği'nin kurucu üyeleri arasında yer alıyordu.

O'na Allah'tan rahmet, yakınlarına da sabırlar diliyorum.

Anneler Babalar Dikkat!

ÇOCUKLARINIZA SİGARAYI SİZ İÇİRİYORSUNUZ

Doç. Dr. Şule AKÇAY

Solunan çevre havasında sigara dumanının olması, kişinin kendi isteği dışında sigara içmesi ya da “zorla sigara içirilmesi” anlamına gelen “pasif içicilik” çoğumuzun iyi bildiği bir kavramdır. Sigara içilirken tütünden ana akım dumanı (mainstream) ve yan akım dumanı (sidestream) olmak üzere iki farklı duman türü oluşur. Sigara içen bir kişinin (aktif içicinin) soluduğu ana akım dumanında 4000’den fazla zararlı madde bulunur. Bu maddelerin yaklaşık 80 kadarı da kanser yapıcı özelliktedir. Sigara dumanını yan akım dumanı ile içine çeken pasif içiciler de, başkalarının içtiği sigaradan etkilenecek solunum yollarına aynı yoğunlukta madde alırlar. Sigara içenlerin çevresindeki insanlara verdikleri sağlık zararlarının tahmin edilenden daha fazla olduğu bilimsel çalışmalarla ortaya konmaktadır. Hava kirliliğinin yalnızca dış ortam havasında olduğu sanılır, oysa “ev içi hava kirliliği” kavramı da vardır. Ev içi hava kirliliğinin en önemli nedeni sigara içilmesidir. Ev içi hava kirliliği ile en yoğun karşılaşanlar da, risklerden kendilerini ne şekilde koruyabileceklerini henüz öğrenememiş olanlar, yani çocuklarımızdır.

Pasif sigara içiminin çocuk sağlığına olan zararlı etkisi, sigara birden fazla hastalığa yol açtığı için göz ardı edilemez. Çocuklarda sık ve tekrarlayıcı alt solunum yolu enfeksiyonları, bronşit atakları, orta kulak iltihapları, kalp-damar hastalıkları, var olan astımın kötüleşmesi pasif sigara dumanı ile gelişebilmektedir.

Bunun yanında büyüme-gelişme süreci de olumsuz etkilenebilmektedir. Özellikle gebelikte sigara içen annenin bebeği, anne karnında başlayarak oksijenden yoksul, zararlı olan karbonmonoksit gazından zengin bir hava ile karşılaşır. Hiç de kendi suçu ya da seçimi olmadığı halde, sonuçta düşük doğum ağırlığı, daha kısa boy ve azalmış akciğer fonksiyonları sigara dumanı soluyan bir çocuğun sorunları olabilir. Sigara içmese bile, sigara içilen ortamlarda bulunan gebelerin, sigara içen gebeler denli zarara uğradığı da bir gerçektir.

Çocuklarda hastalık geliştirme riski, havadan alınan sigara dumanının dozuyla yakın ilişkilidir. Tüm bu gerçekler sık tekrarlanmasına ve bilindiği ileri sürülmesine karşın, halen çocuklarımız yoğun pasif içiciliğini sürdürmektedir. Elbette pasif içicilik sorunu, insanın çocuğuna zarar verme içgüdüsünden kaynaklanmıyor. Sigara içen erişkinlerin aktif ve çocuklarının pasif içimi ile gelişebilecek zararlara kendilerinin uğramayacağı yanılgısından kaynaklanıyor olsa gerek. Sigara içerek çocuklarımıza verdiğimiz zararın bir diğer boyutu da “bugünün pasif içicisi, yarının aktif içicisi” sözünü özetlenebilir. Çocuklarımız anne-babalarını model alarak davranışlarını geliştirirler. Hiç kimse çocuğunun sigara içmesini istemez, ancak ögüt vermek çoğu kez

yetmez, sigara içmeyerek örnek olmak gereklidir.

Sigara içme yasaklarının haklı gerekçesi, tiryakinin olduğu denli çevresindeki çocukların da sağlığını korumaktır. Yaklaşık bir ay önceki bir gazete haberi belki çoğumuzun ilgisini çekmiştir. Şanlıurfa’nın Hilvan ilçesine bağlı Bahçecik köyünde son üç yıldır sigara yasağının uygulandığı belirtiliyor. Bu köyde yaşayan çocuklar da ve sigara tiryakilerinin de kimi solunumsal rahatsızlıkların artması üzerine köyün muhtarı, ihtiyar heyetine sigara yasağının getirilmesi önerisini sunuyor. Öncelikle kapalı ortamlarda olmak üzere açık mekanlarda da sigara içilmemesi önerisi başlangıçta tiryakiler tarafından büyük tepki alıyor, daha sonra yoğun kabul ettirme çabaları ile sigara yasağı kararı alınmıyor. Bu yasağa uymayanlara da iki koyun ve 50 YTL para cezası uygulanmaya başlanıyor. Tahsil edilen ceza gelirleri de köyün eğitim ve sağlık hizmetleri için kullanılıyor.

Önceleri yasağı delenlerin ve cezalandırılanların sayısının fazla olmasına karşın, üç yıl içinde köy halkı bu yasağa alışıyor, hastalananların sayısı azalıyor, yasak benimseniyor, savunuluyor. Ancak yalnızca köy nüfusu olan 300 kişi ile sınırlanan bu yasak, 15 yaş üzeri erişkin nüfusunun yarısının sigara tükettiği bir ülkenin insanları olarak bize yetmiyor, daha doğrusu ne yazık ki bizi bağlamıyor. Bahçecik köyü gibi örnek yerleşim yerlerinin artmasını diliyoruz.

Ülkemizde 4207 sayılı Tütün ve Tütün Mamüllerinin Zararlarının Önlenmesine Dair Kanun kapsamında da pasif içiciliğin önlenmesi amaçlanmaktadır. Kapalı ortamlardaki sigara içme yasağı okul ve hastanelerde, toplu taşıma araçlarında, sınavlarda tam olarak uygulanmasına karşın, sigara içilmeyen bir eğlenme, dinlenme yeri bulmak olanaksız. Sigara ile keyif özdeşleştirildiği sürece de kuşkusuz böyle sürece gibi görünüyor. Sağlığa zararlı bir ürüne verilen yeni adlarla da sigaranın verdiği keyife atıfta bulunulmaya çalışılıyor. Okullarda çocuklara eğitim amacıyla anlatılan konular sırasında, öğrenciler arasında “Öğretmenim, bu anlattığınız sigara adı değil mi?” sorularının yöneltilmesi de olanaklı. Çocuklarımızın pasif içimini önlemeye çalışırken, tütünden caydırıcı aktivitelerin artmasını umut ederken, bir yandan tüm hızıyla sigaraya özendirici yaklaşımların da arttığını görmek bizleri üzüyor.

Sigara içenler ve sigarayı bırakmaya niyeti olmayanlar, sigara içmeyen kişileri anayasal hakkı olan “Sağlıklı bir çevrede yaşama hakkı” kuralına saygılı olmalı, evde ve işyerinde özellikle çocuklar ve gebeler başta olmak üzere tüm sigara içmeyen ve içmek istemeyenleri “Duman altı” yapmamalı.

MÜJDE

Mustafa ÖZDEM

Çok şükür Bademli kavuştu suya
Gerçek oldu düşte gördüğü rüya
Emeği geçenler layık saygıya
Yapılana minnettardır Bademli

Kayışoğlu ecdadınız var olsun
Göçmüş olanların ruhu şad olsun
Mekanları cennet kabri nur doğsun
Yapılana hürmetkardır Bademli

Teşekkürler sayın İl Valimize
Teşekkürler sayın Erdiç Filiz'e
Teşekkür muhtara ve köyümüze
Büyüğüne itaatkar Bademli

Köyümüze sahip çıkalım derim
Köyüm için çalışmaya neferim
Hepinizi Bademli'ye beklerim
Köyü için her an vardır Bademli

ANAM

Zeynep Beydemir BAŞAR

Ne zaman düşünüp maziye dalsam
Gözlerimde yağmurlar taşar o an
Süzülür damlalar yanaklarımdan
Hasret yanarım sana güzel anam.

O asil kanından bana can kattın
Sevdiğin her şeyden çok üstün tuttun
Bastın bağrına beni sen büyüttün
Emeğin dünyada ödenmez anam

Kimbilir kaç kere kırdım kalbini
Bağışla ey anam sen affet beni
Kabrinde çıkarsa çakır diken
Koklarım gülünü ağlarım anam

ATATÜRK VE DEVRİM

Aysun BİRCAN

Devrim; toplumun düzenini değiştiren, devlet yönetiminde çok büyük değişiklikler yapan yenilikleri ifade eden bir kavramdır. Devrim ile toplumun düşünce ve yaşam biçiminde köklü değişiklikler olur. Yani devrim basit bir kavram değil bir milletin birçok yönden kendini yenilemesidir. Tarihte birçok milletin hayatında büyük devrimlere rastlarız. Bu devrimler belli bir sürecin sonucunda ortaya çıkmış, büyük yenilikler ortaya çıkarmış olaylardır.

Türk toplumu da Atatürk sayesinde büyük bir devrim yapmıştır. Aslında Atatürk'ün yaptığı her şey başlı başına bir devrimdir. Bu devrimlerin temelini ise ilkeleri oluşturur. Atatürk ilkeleri altı temel düşüncenin birleşimidir. Bu düşüncelerin her biri çok büyük anlamlar içermektedir. Bizim bir çırpıda Cumhuriyetçilik, Milliyetçilik, Laiklik, Devletçilik, Halkçılık, İnkılapçılık diye sıraladığımız ilkelerin her biri aslında bir devrimdir. Yani Türk toplumu birçok devrimi bir arada yaşadı düşüncesi geliyor aklımıza. Evet, Türk toplumu bütün bu devrimleri bir arada yaşadı... Monarşik bir devlet yapısından demokrasiye geçti. Din ile devlet olaylarını birbirlerinden ayırdı; aklı ve ilmi ön plana çıkararak, birçok yeniliği yaşama geçirmeyi başardı. İşte bunlar birer devrimdir.

Atatürk ilkeleri bir anda ortaya çıkmış düşünceler değildir. Zaten bir anda ortaya çıksaydı, büyük yankılar uyandırmaz ve devrim özelliği taşımazdı. Bu ilkeler Atatürk tarafından belli bir sistem içinde büyük bir plan ve program içinde

ortaya konmuştur. XIX. yüzyılın sonralarına doğru da Osmanlı yönetiminin içinde bulunduğu ortam içinde belirmiştir.

Atatürk ve devrim düşüncesi Cumhuriyetten önce ideal iken, Cumhuriyetten sonra icraate dönüşmüştür. Yani O, devrim düşüncesine devamlı olarak sahipti. Devrimler için zamanlama faktörünü çok iyi ayarlamış, attığı siyasi adımlarla düşüncelerini hedefe doğru azimle yaklaştırmıştır. Atatürk ve devrim arasında sıkı bir ilişki vardır.

Atatürk'ün yaptığı bütün yeniliklerin esasında akılcılık vardır. Atatürk; bilimsel ve akılcı düşünceyi Türk toplumunun temel anlayışı kılmak düşüncesine sahiptir. O, insan aklına çok değer verir ve halkına güvenirdi.

Günümüzde halen tartışılmakta olan batılılaşma kavramı Atatürk'e göre batıyı ticari, ekonomik ve bilimsel yönden takip etmektir. Yenilikleri izlemek ve yeniliklere açık olmaktır. Bu da Atatürk ilkelerini benimsemek ve bu doğrultuda hareket etmek demektir.

Türk toplumu, Türk gençliği, Atatürk ilkelerini en iyi şekilde bildiği ve benimsediği sürece iyi, güzel ve yeni olan her şeye devamlı olarak açık olur.

İşte bu sebeple her Türk genci Atatürk'ün Gençliğe Hitabesi'ni. Onuncu Yıl Nutku'nu, mutlaka okumalı O'nun ilkeleri doğrultusunda Türkiye Cumhuriyetini ilelebet yaşatmak için yarış içinde olmalıdır.

Ağın İbrahim Uçkunkaya Lisesi
11 Fen A

DUYURU

Ağın Düşün ve Sanat Dergisi'nin 2005 yılı abone başışı 20 YTL'dir. Değerli okurlarımızın abone bağışlarını Ağın Kültür ve Dayanışma Derneği'nin 101843 no.lu Posta Çeki hesabına yatırmalarını rica ederiz.

FIKRALAR

İsmail N. BEYDEMİR

O B*k Kim ki Bana Rest Çeke!

Rahmetli Noman Gencosman Amca poker oynarken karşısındaki rest çekiyor. Yeğeni Bedrettin, Amca'nın elini gözlemekte ve resti görmeyeceğini sanırken Amca resti görüyor ve önündeki tüm parayı yitiriyor. Bedrettin hemen, "Yahu amca, elinde iki yedili bile yok, resti nasıl görüyorsun?" deyince, Amca Bedrettin'e dönüp, "Yoksa yok ula, o b*k kim ki bana rest çeke!" diyor.

Süs İçin Takınıyorum

Süleyman, Osman, Bahattin Koçer'in dedeleri rahmetli Hiso Dayı'ya birisi saati soruyor. Saatinin olmadığını söyleyen Hiso Dayı'ya, "Ya o köstek (saat takılan gümüş zincir) ne?" diye sorulunca, "Süs için takınıyorum" diyor.

Eferim Gelin!

Rahmetli Demirci Rıza Karagülle, bir sabah kalkıyor ki, oğlu Özer evde yok. Geline Özer'in nerede olduğunu sorduğunda, gelin, "Gece sarhoş geldiği için kapıyı açmadım, dışarda yatıyor" deyince, kendisi de her gün içen Rıza Dayı'mız, geline kızgın bakarak, "Eferim gelin!" diyor.

Onca Saçmayı Nasıl Geçirdi?

Rahmetli Mehmet Sabit Gençaydın Amca, yazları çoluk çocuğu ile Enerle'ye giderlerdi. Yöremizde, "tutguşu" dediğimiz saka kuşundan bir sürü gelip evin önündeki duta konuyor. Öyle kalabalık bir sürüymüş ki, ağaçta yaprak görülmez olmuş. Sabit Efendi'nin büyük oğlu çiftiye pencereden uzatıp iki gözünü birden patlatıyor ama bir tek kuş düşmüyor. Durumu Sabit Amca'ya bildirdiklerinde, "Olur şey değil, bu bizim Mustafa onca kuşun arasından onca saçmayı nasıl geçirdi?" diyor.

Ne Hi Hi Ediyisin?

Çerçilik yapan Eğinli bir hemşehrimiz, durmadan kişneyen atına, "Ne hi hi ediyisin, kendin kazanıp kendin yeyiysin, bulmuşsun bir enayi, ardın sıra gezdüriysin" diyor.

Sen Seni de Unutma!

Rahmetli Koçan İmamı Mehmet Baytaş Amcamız, Ağın'da aklıyeylik olanları sayarken, yanında duran rahmetli Hakim Emi'yi de sayıya katınca, Hakim Emi

hemen sözü keserek, "İmam Emi, sen seni de unutma!" diyor.

Gamı Kederlendirme

1950'li yıllarda caminin karşısındaki dükkanlarda Cemal Serttaş abimizle Kortikoğlu Selim yanyana iki dükkanda çalışıyorlardı. Cemal abimiz içki içerken, Selim ne yaptığını sorunca Cemal Abi, "Neşeyi şenlendiriyorum" demiş. Cemal Abi de Selim'e, "Sen ne yapıyorsun?" diye sorunca, Selim de "Gamı kederlendiriyorum" demiş.

Su Öksürmek

Hozakpurlu İzmirli İbrahim Dayı gençliğinde kendisinden büyük bir yakını ile Malatya'ya gidiyormuş. Yayan olarak iki günde gidilen bu yol üzerinde bir köyden geçerken düğün yemeğine rast geliyorlar. Hemşehrilerimizi de yemeğe buyur ediyorlar. Yöremizin her yerinde olduğu gibi, su bakracı ile maşrapa elinde olan birisi, "Su içen öksürsün!" diye su dağıtıyormuş. Yemek yerken susayan İbrahim Dayı, yanındaki büyüğüne saygısı nedeniyle, "Çeje bana su öksür!" diye birkaç kez söylüyorsa da, Çeje duymamazlıktan geliyor. Tez tez isteğini yineleyen İbrahim Dayı'ya dönen Çeje, "Ey İbrahim ben bu yemeği bırakıp da sana su öksüremem" diyor.

Sevgülü Güllü Dayım

Ekirekli rahmetli Gülefendi Dayı, tatlı konuşan, sevgi sözlerini döne döne yineleyen biriydi. Atıyla Ağın'a gelip giderken, yolda rast geldiğinde, "Merhaba Dayı!" dediğimizde, "Merhaba yeğenim, merhaba, merhaba..." diye sesinin duyulmayacağı uzaklığa dek merhabayı yinelerdi. İçten ve özden deyimlerinden birini de ölümü anında söylemiştir. Komşuları ile evinde otururken bir öksürük tutuyor ve ağzından kan boşalırken, "Vah ömrüm vah!" diye son sözünü söylüyor. Bir gün İkincigilin rahmetli Muhlis abiyle tavla oynuyorlar, Gülefendi Dayı yenilince, Muhlis ağabey, "Üzüldün mü sevgülü Güllü Dayı'm?" diyor. Gülefendi Dayı yanıtlayıp, "Ben sevgülü Güllü Dayı'n değilim" deyince, Muhlis ağabey, "Ya neyimsin?" diyor. Gülefendi Dayı yenilmenin sıkıntısı içinde, Muhlis'in yüzüne bakıp, "Ben senin sevmeye güllü Güllü Dayı'nım" diyor.

HABERLER

* İlçemizin en önemli piknik alanlarından birisi olan Jandarma Çeşmesi ve çevresi, Ağın Kaymakamlığı'nın başlattığı modernizasyon çalışmaları ile yeni bir görünüme kavuşturuldu. Çocuk parkı, yeni oturma grupları, wc, otopark vb. ilavelerle Jandarma Çeşmesi yine Ağınluların gözdesi olmaya devam edecek.

* Ağın Kaymakamlığı Sosyal Yardımlaşma ve Dayanışma Vakfı'nın katkılarıyla, Ağın ilçe merkezinde "İnternet Kafe" projesi yaşama geçirildi.

* Değerli hemşehrimiz "Destanların Efendisi" Niyazi Yıldırım Gençosmanoğlu, Türk Edebiyatı Vakfı ile Ağın Haber Gazetesi'nin beraberce organize ettiği etkinliklerle anıldı.

21 Ağustos 2005 tarihinde Aşağı Cami'de kılınan öğle namazını takiben okunan Mevlid-i Şerif'in ardından, Niyazi Yıldırım Gençosmanoğlu Kültür Merkezi'nde saat: 15.00'de bir açık oturum düzenlendi. Oturum başkanlığını Servet Kabaklı'nın yaptığı oturumda, Yrd. Doç Dr. Tarık Özcan, İsa Kocakaplan ve Günerkan Aydoğmuş konuşmacı olarak yer aldılar.

Gün boyu süren etkinlikler saat: 20.30'da başlayan "Gençosmanoğlunun Türküleşen Destanlarıyla Esat Kabaklı" konseri ile sona erdi.

* Elazığ Valisi Dr. Kadir Koçdemir, 21 Ağustos 2005 tarihinde Ağın'ı ziyaret etti ve bu kapsamda Bademli Köyü Su Projesi programına da katıldı.

Açılıшта bir konuşma yapan Vali Koçdemir, Bademli Köyü'nü çok sevdiğini ve kendi doğduğu köye benzediğine değinerek suyun getirilmesinde emeği geçen herkese teşekkür ederek, köylere yapılan yatırımların artarak devam edeceğini vurguladı.

Ağın Kültür ve Dayanışma Derneği olarak biz de; Bademli köyümüzün su gereksiniminin karşılanması için bıkmadan usanmadan büyük çaba harcayan Valimiz Dr. Kadir Koçdemir'le, Kaymakamımız Erdi Filiz'e, Kayışoğlu ailesinin tüm bireylerine ve Bademli Köyü Kültür ve Dayanışma Derneği yöneticilerine teşekkürlerimizi sunuyoruz.

* Ağın Karamağara Köprüsü inşaat çalışmalarına başlandı. İlk etapta Keban tarafındaki köprü ayaklarının yükseltilmesi şeklinde başlatılan yapım çalışmaları, daha sonra Ağın tarafındaki ayakların yükseltilmesi ile devam ettirilecek.

2005 yılı için ayrılmış bulunan 1.500 bin YTL'lik ödeneğin 650 bin YTL'si proje yapım çalışmaları için harcanmış bulunduğundan kalan 850 bin YTL ile yapım çalışmaları sürdürülecek. Öte yandan köprü ayaklarını birbirine bağlayacak olan çelik malzemelerin yurtdışından sağlanabilmesi için, ek ödenek talebi gerektiğinden Karayolları Genel Müdürlüğü'ne başvuru yapılmış olup sonucu beklenmektedir.

* Ağın Ekirek Mahallesi'nden değerli hemşehrimiz Albay Erhan Güler, Antalya İl Jandarma Alay Komutanlığı görevini yürütmekte iken, Yüksek Askeri Şura kararı ile Tuğgeneralliğe terfi ettirilmiştir.

Tuğgeneral unvanı ile Batman Bölge Komutanlığı'na atanan Tuğgeneral Erhan Güler ile ilgili yazıya dergimizin 23. sayfasında yer verilmiştir.

Değerli hemşehrimizi yürekten kutlar, başarılarının

devamını bekleriz.

* Ağın dostları ve dergimiz abonelerinden Dr. Çiğdem Dr. Safa Özkızıltan, oğulları Uluç'un 2 Temmuz 2005 Cumartesi günü saat: 19.30'da Sealife Oteli Havuzbaşı-Antalya'da yapılan sünnet düğünü ile mutluluğu bir kez daha yakaladılar.

Biz de Özkızıltan ailesini kutlar, erkeklige bir adım daha yaklaşan Uluç'a yaşam boyu sağlık ve mutluluklar dileriz.

* Değerli hemşehrimiz Bademli köyünden Zeliha-Adem Karatepe'nin oğlu Hüseyin ile Rabia - Rıza Gündüz'ün kızı Hacer, 20 Ağustos 2005 tarihinde Ağın'da nişanlandılar.

Genç çifti ve ailelerini kutlar, yaşam boyu mutluluklar dileriz.

* Değerli hemşehrimiz ve dergimiz abonelerinden Nevin-Ömer Lütfü Yaşar'ın gelin/oğulları Fatoş-Burak çiftinin, 15 Mayıs 2005 tarihinde Ankara-Güven Hastanesi'nde adını Defne koydukları bir kız çocukları dünyaya geldi.

Yaşar ailesini kutlar, küçük Defne'ye sağlıklı, uzun, mutlu yıllar dileriz.

* Derneğimizin yönetim kurulu başkanı Gül-Ahmet Deviren'in oğulları Engin ile Refika-Ender Altan'ın kızları Ebru Deviren çiftinin, 7 Temmuz 2005 tarihinde Ankara-Güven Hastanesi'nde adını Emre koydukları bir erkek çocukları dünyaya geldi.

Deviren ve Altan ailelerini kutlar, küçük Emre'ye sağlıklı, mutlu, uzun ömürler dileriz.

* Değerli hemşehrimiz ve dergimiz abonelerinden Hozakpurlu Türkan-Yaşar Özel'in oğulları Dr. Bülent Özel ile öğretmen Ruhan Yıldırım, 20 Ağustos 2005 Cumartesi günü saat: 19.30'da Ankara İçkale Oteli Balo Salonu'nda yapılan düğün töreniyle yaşamlarını birleştirdiler.

Özel ve Yıldırım ailelerini kutlar, genç çifte yaşam boyu mutluluklar dileriz.

* Ağın Tataragaşı Mahallesi'nden Damatgilin rahmetli Feride, rahmetli Hasan Erbil'in oğulları, rahmetli Ali Erbil'in kardeşi, Zennure Öztürk, Meliha Özçelik, Pakize Abazal, Güliden Çaycılar, Emine Aksin'in abileri, Hayriye Erbil'in eşi, Nesrin ve Ufuk'un babaları Hilmi Erbil, 25 Mart 2005 tarihinde İstanbul'da yaşamını yitirmiştir.

Merhum Tanrı'dan rahmet, tüm yakınlarına başsağlığı dileriz.

* Ağın Hacıyusuf Mahallesi'nden Mısırgilden rahmetli Osman Tayaz'ın eşi, Fikret, Faruk, Yusuf Tayaz ile Nimet Fırat'ın anneleri Elmas Tayaz, 14 Temmuz 2005 tarihinde Malatya'da yaşamını yitirmiş ve ertesi gün Ağın'da toprağa verilmiştir.

Merhumeye Tanrı'dan rahmet, tüm yakınlarına başsağlığı dileriz.

* Ağın Müderris Hüseyin Efendi Mahallesi'nden rahmetli Salih Çelik'in eşi, Mehmet, Mustafa Çelik ile Fatma Çınar, Hatice Aktaş, Necmiye Sönmez, Nermin Serttaş'ın anneleri Nuriye Çelik, 4 Ağustos 2005 tarihinde Ağın'da yaşamını yitirmiş ve orada toprağa verilmiştir.

Merhumeye Tanrı'dan rahmet, tüm yakınlarına başsağlığı dileriz.

DOĞUMLAR

MAHALLE VEYA KÖYÜ	ÇOCUĞUN ADI SOYADI	BABA ADI	DOĞUM YERİ	DOĞUM TARİHİ
Akpınar Mahallesi	Emre DEVİREN	M. Engin	Ankara	07.07.2005
Samançay Köyü	Zeynep Su BALLIOĞLU	Bülent	Esenler	12.07.2005
Balkayası Köyü	Fatih ERDEM	Süleyman	Buca	19.07.2005
Modanlı Köyü	Barancan YILMAZ	Mustafa	Konak	21.07.2005
Saraycık Köyü	Ahmet SERTTAŞ	İsmail Gürlar	Ağın	22.07.2005
Samançay Köyü	Ada ÖZER	Hasan	Fatih	22.07.2005
Uzunil Mahallesi	Yiğit ÖZAN	Metin	Çankaya	27.07.2005
Beyelması Köyü	Rümeysa YÜCEKAN	Orhan	Karatay	27.07.2005
Demirçarık Köyü	Fatih UZUNGOĞLU	Mesut	Kartal	28.07.2005
Saraycık Köyü	Batuhan İKİNCİ	Hakan	Malatya	01.08.2005
Akpınar Mahallesi	Sılanur GÜLTEKİN	Ufuk	Elazığ	03.08.2005
Yedibağ Köyü	Süleyman ORHAN	Vahap	Konak	03.08.2005
Dibekli Köyü	Ulaş Veli BALCI	Vahap	Üsküdar	09.08.2005
Kaşpınar Köyü	Halil İbrahim SELÇUK	Ufuk	Elazığ	10.08.2005
Saraycık Köyü	Burcu ŞAHİN	Erden	Elazığ	12.08.2005
Demirçarık Köyü	Emre METİN	Hacı Bayram	Elazığ	16.08.2005
Pul Köyü	Mustafa YALÇIN	Gökhan	Eskişehir	17.08.2005
Öğrendik Köyü	Emirhan KARADAYI	Muzaffer	Seyhan	17.08.2005
Bahadrlar Köyü	Ayşe Sude ARSLAN	Ahmet	Altındağ	21.08.2005
Yenipayam Köyü	Soner GÜLER	Ahmet	Malatya	22.08.2005
Uzunil Mahallesi	Emir KARATAŞ	Aykut	Osmangazi	23.08.2005
Kaşpınar Köyü	Ömer Asaf ÖZDEM	Ramazan Uğur	Elazığ	28.08.2005

Diñnyaya yeni gelen yavrularımıza yaşam boyu sağılıklar dileriz.

EVLENENLER

MAHALLE VE KÖYÜ	ADI SOYADI	EVLENENİN ADI SOYADI	EVLENME YERİ	EVLENME TARİHİ
Samançay Köyü	Özkan ÖZTÜRK	Ayşe EROL	Diyarbakır	02.07.2005
Başpınar Mahallesi	Bülent YARKIOĞLU	Ceylan KARAKOÇ	Konak	03.07.2005
Modanlı Köyü	Hakan ŞAHİN	Tuba YÜCE	Konsk	03.07.2005
Bademli Köyü	Ahmet KASAPÖĞLU	Z. Berrin KARADENİZLİ	Kadıköy	03.07.2005
Şenpınar Mahallesi	Hasan ÇELİK	Betül ERCAN	Malatya	04.07.2005
Beyelması Köyü	Murat AKSOY	Nurhayat EROL	Battalgazi	04.07.2005
Hacıyusuf Mahallesi	Aydemir İKİNCİ	Songül KANDEMİR	Malatya	07.07.2005
Modanlı Köyü	Tekin ASLAN	Serpil KUMNAZ	Samsun	10.07.2005
Başpınar Mahallesi	Taner ERTUĞRUL	Sibel EĞRİBOZ	Erzincan	12.07.2005
Yedibağ Köyü	Mustafa GÜRSEL	Aslı KORKMAZ	Konak	22.07.2005
Akpınar Mahallesi	Bülent DEMİR	Tuba TURGUT	Malatya	22.07.2005
Müd. Hüseyin Efendi Mahallesi	Aytağ APAK	Esra TUFAN	Mamak	26.07.2005
Başpınar Mahallesi	Levent YAVUZ	Gamze DALBUDAKOĞLU	Konak	06.08.2005
Kaşpınar Köyü	Ömer FIRAT	Figen ÖZDEM	Kadıköy	06.08.2005
Beyelması Köyü	H. Bülent ÖZEL	Ruhan YILDIRIM	Körfez	08.08.2005
Akpınar Mahallesi	Taner KARADAĞ	Sema KUMARGAZ	Elazığ	11.08.2005
Bademli Köyü	Mustafa KASAPÖĞLU	Gaye KAYACAN	Çeşme	13.08.2005
Beyelması Köyü	Savaş AKBAY	Banu NASIR	Malatya	24.08.2005

Çiftleri kutlar, yaşam boyu mutluluklar dileriz.

ÖLÜMLER

MAHALLE VE KÖYÜ	ADI SOYADI	DOĞUM TARİHİ	ÖLÜM YERİ	ÖLÜM TARİHİ
Modanlı Köyü	Mustafa YAKAR	1943	Konak	07.07.2005
Beyelması Köyü	Hanife AKSOY	1927	Kadıköy	11.07.2005
Hacıyusuf Mahallesi	Elmas TAYAZ	1917	Malatya	14.07.2005
Saraycık Köyü	Taner ŞAHİN	1978	Zeytinburnu	19.07.2005
Samançay Köyü	Emine ÖZTÜRK	1934	Konak	22.07.2005
Yenipayam Köyü	Ahmet Remzi GÜLER	1915	Malatya	21.07.2005
Modanlı Köyü	Gülnaz EROĞLU	1943	Malatya	25.07.2005
Kaşpınar Köyü	Zeliha HANAY	1912	Malatya	31.07.2005
Modanlı Köyü	Ali AKIN	1940	Arapkir	31.07.2005
Müd. Hüseyin Efendi Mahallesi	Nuriye ÇELİK	1910	Ağın	04.08.2005
Altunayva Köyü	Nevzat ÇETİNKAYA	1936	Ağın	06.08.2005
Yedibağ Köyü	Abubekir SEVİNÇ	1939	Konak	14.08.2005
Müd. Hüseyin Efendi Mahallesi	E. Vecihe BEŞE	1921	Elazığ	14.08.2005
Yenipayam Köyü	Yusuf FIRAT	1952	Buca	14.08.2005
Öğrendik Köyü	Yaşar KARADAYI	1954	Ağın	19.08.2005

Ölenlere Tanrı'dan rahmet, tüm yakınlarına başsağılığı dileriz.

DUYURU

Ağın Kaymakamlığı'na hazırlanan/bastırılan

“AĞIN'A YOLCULUK”

adlı kitap satışa sunuldu.

344 sayfadan oluşan ve içerisinde 296 adet
fotoğraf ile 88 adet tablo/grafik bulunan kitap:

Tarih ve Coğrafya

Nüfus ve Ekonomik Yapı

Turizm, Kültür, Spor, Avcılık, Ulaşım

Sosyo Kültürel Yapı

Köyler ve Mahalleler

Yetiştirdiklerimiz

Ağın'da İlkler

Şehit ve Gazilerimiz

Ağın'dan Esintiler

bölümlerinden oluşuyor...

“Ağın'a Yolculuk” kitabının ederi 25 YTL'dir.

Kitabı posta yolu ile edinmek isteyenlerin,
Ağın İlçesi Köylere Hizmet Götürme Birliği Başkanlığı'nın,
Ağın T.C. Ziraat Bankasındaki 6827929-5002 no.lu hesabına
25 YTL+5 YTL (PTT ücreti)=30 YTL yatırmaları
(Ad, soyad, adres bildirilmek koşuluyla) gerekmektedir.

Kitap hakkında daha ayrıntılı bilgi almak isteyenler, Sosyal
Yardımlaşma ve Dayanışma Vakfı Müdürü Dursun Kara'nın
0424 551 30 60 no.lu telefonundan bilgi edinebilirler.

DUYURU

Değerli hemşehrilerimiz,

Şeker Bayramı'nın 2. günü (04 Kasım 2005) 12.00-16.00 saatleri
arasında Kent Koop Kültür Merkezi'nde - Batıkent/ANKARA

bayramlaşma toplantısı yapılacaktır.

Tüm hemşehrilerimize duyurulması konusunda yardımlarınızı bekler,
hepinizin bayramını kutlarız.

AĞIN